

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-50)

Jul (1) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்9
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்15
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....20
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....27
6. திருமாலை32

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 27)

53. ஸ்தவிஷ்ட:

இஷ்டந் என்ற எச்சம் ஸ்தூல என்பதுடன் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்தூல என்பதில் உள்ள "ல" என்ற எச்சம் விடப்பட்டு, அதற்கு முன்பாக உள்ள பதம் குறைக்கப்பட்டு, ஸ்தவிஷ்ட என்றானது.

தைத்திரீய ஆரண்யவல்லீயில் - பஹு ஸ்யாம் - நான் பலவாக ஆவேன் - என்று ஸங்கல்பம் செய்தான். இதனை ஒட்டி அவன் விரிந்தான். ஸூசக்ஷமமாகவும் வளராமலும் உள்ள நிலையில் இருந்த அனைத்தையும் விரியும்படி ஸங்கல்பித்தான். தேவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள், தாவரங்கள் என பலவற்றின் இந்திரிய விஷயமாக உள்ள ஒலி முதலானவையாகவும் விரிந்தான். ப்ரம்மாண்டத்தில் பதினான்கு லோகங்களும் ப்ரசவிக்஠ும்படிச் செய்தான். இவற்றை அனைத்தின் இருப்பிடமாகவும் செய்தான். இப்படியாகத் தன்னைத் தானே வெளிப்படுத்திக்கொண்டான். இதற்கான ஆதார வரிகள் கீழே உள்ளன:

- கீதை (10-19) - நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே - எனது பரிணாமத்திற்கு எல்லை இல்லை.
- விஷ்ணுதர்மம் (4-3-6) - வ்யோமாம்பு வாய்வக்நி மஹீ ஸ்வரூபை: விஸ்தாரவாந் யோ அணுதார: அணுபாவாத் - அக்னி, வாயு, பூமி, நீர் மற்றும் ஆகாயம் ஆகிய வடிவத்தில் விரிந்தான். ஆயினும் அணுவை விடச் சிறியவனாகவும் உள்ளான்.
- விஷ்ணு புராணம் (1-7-84) - விஸ்தார: ஸர்வபூதஸ்ய விஷ்ணோ: ஸர்வமிதம் ஜகத் - இவை அனைத்தும் விஷ்ணுவின் விரிதலே ஆகும். இவை அனைத்தும் அவனே.

- த்வத்விஸ்தாரோ யதோ தேவ - தேவனே! உனது விரிதலே இவை அனைத்தும் ஆகும்.

54. ஸ்தவிர:

எப்போதும் உள்ளவன். இவன் அனைத்தின் காரணமாக உள்ளபோதிலும், மண் முதலான பலவற்றையும் விட இவன் வேறுபட்டவன் என்பதை இந்தத் திருநாமம் உணர்த்துகிறது, எப்போதும் உள்ளான் என்பதைக் குறிக்கிறது. இவன் காலம் முதலானவற்றின் உதவியை, ஸ்ருஷ்டித்தல் போன்றவற்றுக்கு லீலையாக மட்டுமே எடுத்துக்கொள்கிறான்; அதன் கட்டுப்பாட்டில் இவன் இல்லை. பால் தயிராக மாறுவதற்குக் காலத்தை எதிர்பார்த்து உள்ளது போன்று இவனுடைய தன்மை இல்லை. மாறாக, காலம் என்பது இவனுடைய கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- மஹாபாரதம் உத்யோக பர்வம் (67-13) - காலஸ்ய ச ஹி ம்ருத்யோச்ச ஜங்கம ஸ்தாவரஸ்ய ச ஈசிதா பகவாந் ஏக: தஸ்யமேதத் ப்ரவீமி தே - காலம், மரணம், நகரும் பொருள்கள், நகராப் பொருள் ஆகிய அனைத்தையும் பகவானே கட்டுப்படுத்துகிறான். இதுவே உண்மை.
- காலசக்ரம் ஜகத்சக்ரம் யுகசக்ரம் ச கேசவ: ஆத்மயோகேந பகவாந் பரிவர்த்தயதே அநிசம் - கால சக்கரம், உலகம் என்ற சக்கரம், யுகம் என்ற சக்கரம் ஆகியவற்றைக் கேசவன் தனது ஸங்கல்பம் மூலமாகவே சூழல வைக்கிறான்.
- மஹாபாரதம் மௌஸலபர்வம் (2-59) - காலம் ஸ பசதே தத்ர ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு: - வைகுண்டத்தில் உள்ளபடி அவன் காலத்தைத் தனது விருப்பப்படி இயக்கி வைக்கிறான். அங்கு காலம் என்பது அவன் முன்பாக சக்தியற்று உள்ளது.

55. த்ருவ:

அவனுடைய ஸ்வரூபம் எப்போதும் மாறாமல் உள்ளதால் த்ருவ: எனப்படுகிறான். எல்லையற்ற அவதாரங்கள் போன்றவற்றை அவன் எடுத்தபோதிலும் மாறாதவனாக உள்ளான்.

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (114-15) - அஜஸ்ய: சாச்வதோ த்ருவ: - வெல்லப்பட இயலாதவன், நித்யமாக உள்ளவன், மாறாதவன்.
- விஷ்ணுபுராணம் (1-2-1) - அதிகாராய சுத்தாய - மாறாதவன், தூய்மையானவன்.
- விஷ்ணுபுராணம் (1-2-11) - அபசுஷய விநாசாப்யாம் - அழிதல், மரணம் இல்லாதவன்.

56. அக்ராஹ்ய:

குயவனால் கட்டுப்படுத்தப்படும் மண், நெசவாளியால் பின்னப்படும் நூல் ஆகியவை போன்று அல்லாமல், இவன் யாராலும் கட்டுப்படுத்தப்படாதவனாக உள்ளான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தைத்திரீய நாராயணவல்லீ (1-9) - நைநம் ஊர்த்வம் ந தீர்யஞ்சம் ந மத்யமே பரிஜக்ரபத் - அவனை மேலிருந்தோ, கீழிருந்தோ, பக்கத்திலிருந்தோ யாரும் கட்டுப்படுத்த இயலாது.
- யஜூர் அஷ்டகம் (2-6-2) - ப்ரஹ்மாத்யதிஷ்டத் - ஸ்ருஷ்டியை பரம்பரஹ்மமே மேற்பார்வை செய்கிறான்.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (4-11) - அதிதிஷ்டதி ஏக: - அவன் மட்டுமே ஸ்ருஷ்டியை கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ளான்.

57. சாச்வத:

இந்த உலகத்தின் இயக்கங்களை (ஸ்ருஷ்டி போன்றவை) அவன் தொடர்ந்து நடத்திவருவதால், இந்த திருநாமம் பெறுகிறான். விஷ்ணுபுராணம் (1-2-26) - அப்யுச்சிந்நா: ததஸ்து ஏதே ஸர்க்க ஸ்தித்யந்த ஸம்யமா: - ஸ்ருஷ்டி, காத்தல், அழித்தல், ஆகிய செயல்களை அவன் தொடர்ந்து நியமித்தபடியே உள்ளான் - என்றது.

58. க்ருஷ்ண:

படைத்தல், காத்தல் போன்ற தொழில்களைத் தனது விளையாட்டிற்காகவே செய்வதால் எல்லையற்ற ஆனந்தம் கொண்டவனாக உள்ளான். இதனால் இந்தத் திருநாமம் கொண்டான். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (69-5) - க்ருஷ்ணீ: பூவாசக: சப்த: ணச்வ நிவ்ருத்திவாசக: க்ருஷ்ணஸ்தத்பாவயோகாச்ச - க்ருஷ் னன்றால் மகிழ்ச்சிக்கான காரணம், ந: என்றால் மகிழ்ச்சி, அவன் மகிழ்வின் இருப்பிடமாகவே உள்ளதால் க்ருஷ்ணன் எனப்படுகிறான்.

59. லோஹிதாசுஷ:

தாமரை போன்ற சிவந்த அழகான கண்களை உடையவன். இந்தக் கண்களின் மூலம் தனது எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை வெளிப்படுத்தியபடி உள்ளான்.

60. ப்ரதர்த்தன:

அனைத்தையும் ப்ரளயகாலத்தில் ஸம்ஹாரம் செய்பவன் என்று பொருள். தர்த்தி: என்றால் ஸம்ஹாரம் செய்தல் ஆகும். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- கட உபநிஷத் (2-24) - யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச சுஷத்ரம் ச உபே பவத: ஆதந: - நேர்மையான அந்தணர்கள், சுஷத்ரியர்கள் பரமபதத்தை அடையக்கூடிய தகுதி பெற்றார்கள் என்றால், அவனால் உண்ணப்படுகின்றனர்.
- ப்ரஹ்மசூத்திரம் (1-2-9) - அத்தா சராசரக்ரஹணாத் - அனைத்தையும் தன்னிடம் ஈர்ப்பவன் என்பதால் அனைத்தையும் உண்பவன் ஆகிறான்.

61. ப்ரபூத:

அனைத்தையும் ஸம்ஹாரம் செய்பவன் என்றாலும், அனைத்தையும் நிரம்பப் பெற்றவன் (குறையாமல் உள்ளவன்) ஆவான். எல்லையற்ற ஆனந்தமும் நித்யமாக உள்ள தன்மையும் கொண்ட பரமபதத்தைத் தனது இருப்பிடமாக உடையதால் இவ்விதம் உள்ளான்.

62. த்ரிககுத்தாம:

மூன்று உலகங்களையும் தனது இருப்பிடமாகக் கொள்பவன். இந்தத் திருநாமத்தின் மூலம் தோற்றம் மற்றும் அழிவுடன் கூடிய இந்த உலகம் என்பது அவனது பரமபதத்துடன் ஒப்பிட்டால் ஒரு சிறிய அணு அளவே என்பதை அறியலாம். ஒரு சிலர் த்ரிககுத்தாம என்றும் கூறுவர். குத் அல்லது குப் என்ற இரண்டு பதங்களும் பாதத்தை உணர்த்துகின்றன. அவனது பரமபதம் என்பது நாம் அறிந்த இந்த உலகத்தைப் போன்று மூன்று மடங்கு பெரியது என்பதை த்ரிக என்ற பதம் உணர்த்துகிறது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- புருஷஸூக்தம் - பாத: அஸ்ய விச்வா பூதாநி த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி - இந்த உலகில் உள்ள அனைத்தும் அவனது நான்கில் ஒரு பங்கே ஆகும். அவனது பரமபதம் இந்த உலகைக் காட்டிலும் மூன்று மடங்கு பெரிதாகும். த்ரிபாத் என்றால் மிகவும் பெரிது என்று பொருள், பாதம் என்றால் சிறிய அளவு என்று பொருள்.
- விஷ்ணுபுராணம் (1-9-53) - யஸ்ய ஆயுதாயுத அம்சாம்சோ விச்வசக்தி: இயம் ஸ்திதா - அவனுடைய உருவத்தின் கோடிக்கணக்கில் ஒரு சிறிய பாகமே இந்த உலகம்.
- மேரோரிவ அணு: யஸ்யைத் - அவனுடைய பரமபதத்திற்கு முன்பாக உலகம் எப்படிப்பட்டது என்றால் உயர்ந்த மேரு மலைக்கு முன்பாக உள்ள அணு போன்றதாகும்.

அல்லது த்ரிக்குத் என்பது அவனுடைய ஞானம் உள்ளிட்ட ஆறு குணங்களைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம். இவை இரண்டு இரண்டாக மூன்று பிரிவுகளாக உள்ளன. அவனுடைய ஸ்வபாவம் என்பது இந்த ஆறு குணங்களால் நிரம்பியது ஆகும். அவன் இவ்விதம் மூன்று ஜோடிக் குணங்களைக் கொண்டுள்ளதால் த்ரியுகம் எனப்படுகிறான்.

அல்லது வேறு ஒரு பொருளும் உரைக்கலாம். மஹாபாரதத்தில் தன்னைப் பற்றி பகவான் கூறும்போது - ததைவ ஆஸம் த்ரிககுதோ வாராஹம் ரூபம் ஆஸ்தித: த்ரிககுத தேந விக்யாத: சரீரஸ்ய ப்ரமாணபாத் - அதன் பின்னர் நான் மூன்று

கொம்புகளுடன் கூடிய வராஹமாக நின்று அசுரனை அழித்தேன். இதனால் நான் த்ரிகுத என்று அழைக்கப்படுகிறேன். இப்படிக் கொள்ளும்போது தேஜஸ்ஸைக் குறிப்பதாக உள்ளது. தாம என்பது பரமபதத்தின் ஒளியைக் குறிப்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 50)

அதிகாரணம் -10 - தத்பூதாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ப்ரஹ்மச்சாரி, வாநப்ரஸ்தன், ஸந்ந்யாஸி ஆகியவர்கள் தங்கள் ஆச்ரமங்களைக் கைவிட நேர்ந்தால், அவர்களுக்கு அதன் பின்னர் ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரம் இல்லை என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-4 தத்பூதஸ்ய து ந அதத்பாவ: ஐஜமிநே: அபி நியமாத் தத் ரூபாபாவேப்ய:

பொருள் - அந்தந்த ஆச்ரமத்திலிருந்து நழுவுவது சரியானது அல்ல, அந்த ஆச்ரமத்திலிருந்து நழுவுதல் கட்டுப்படுத்தப்படுகிறது. இதுவே ஐஜமினியின் கருத்தும் ஆகும்.

விஷயம் - நைஷ்டிக ப்ரஹ்மச்சர்யம், வாநப்ரஸ்தம் மற்றும் ஸந்ந்யாஸம் ஆகிய ஆச்ரமத்திலிருந்து ஒருவன் நழுவக்கூடும். அப்படிச் செய்வவனுக்கு அதன் பின்னர் ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரம் உண்டா இல்லையா என்ற சந்தேகம் எழுகிறது.

பூர்வபசஷம் - கடந்த அதிகரணத்தில் மனைவியை இழந்த விதுரர்கள், தங்கள் ஆச்ரமத்தை இழந்த விதுரர்கள், தங்கள் ஆச்ரமத்தை இழந்தபோதிலும் தானம் போன்ற செயல்கள் மூலமாக ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரம் உண்டு எனப்பட்டது. இது போன்றே இங்கும் கொள்ளலாம். இப்படிப்பட்ட தானம் போன்றவை எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட ஆச்ரமத்திற்கும் மட்டுமே உரித்தானது அல்ல.

ஸித்தாந்தம் - சூத்திரத்தில் உள்ள "து" என்பது பூர்வபசஷ வாதத்தை தள்ளுகிறது. ப்ரஹ்மச்சர்யம் முதலான ஆச்ரமத்தில் உள்ள ஒருவன் அதனை விட்டு நழுவுதல் கூடாது. அவன் எந்த ஓர் ஆச்ரமத்திலும் இல்லை என்ற நிலையில் இருத்தல் கூடாது, ஏன்? அந்த நிலையில் உள்ளபோது இயற்றப்பட வேண்டிய கர்மங்களும் தர்மங்களும் கைவிடத்தக்கது அல்ல என்ற கட்டுப்பாடு விதிக்கப்பட்டதால் ஆகும்.

ரூபம் என்பது (தத்ரூபா என்பதில் உள்ள ரூபம்) ப்ரஹ்மசர்யம் முதலிய ஆச்ரமங்களின் தர்மங்கள் ஆகும். நைஷ்டிக ப்ரஹ்மசர்யம் போன்ற நிலைகளில் உள்ளவர்கள், அந்தந்த ஆச்ரமத்தின் தர்மங்களைக் கைவிடுதல் கூடாது என்று சாஸ்த்ரங்கள் கட்டுப்படுத்துகின்றன. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (2-22-1) - ப்ரஹ்மசார்யாசார்ய குல வாஸீ த்ருதீயோ அத்யந்தம் ஆத்மாநமாசார்ய குலே அவஸாதயந் - ஆசார்யனின் குலத்திலேயே உள்ள ப்ரஹ்மச்சாரி மூன்றாமவன் ஆகிறான்; தனது ஆயுள் உள்ளவரை அந்த ஆசார்ய குலத்திலேயே கழிக்கிறான்.
- அரண்யமியாத் ததோ ந புரேயாத் - வாநப்ரஸ்தன் காட்டிற்குச் செல்லவேண்டும். மீண்டும் திரும்புதல் கூடாது.
- ஸந்நயஸ்யாக்நிம் ந புநராவர்த்தயேத் - அனைத்தையும் துறந்த பின்னர், மீண்டும் அந்த அக்னியை எடுத்தல் கூடாது.

இப்படியாக இந்த மூவருக்கும் தம் ஆச்ரமத்திலிருந்து நழுவுதல் என்பதை சாஸ்த்ரங்கள் தவிர்த்துள்ளதால், விதுரர்கள் போன்று இவர்கள் அநாச்ரமிகளாக இருத்தல் ஏற்காது. எனவே இவர்களுக்கு (நழுவினால்) ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரம் இல்லை. "ஜைமினி அபி" என்று கூறுவதன் மூலம், இதனை ஜைமினியும் ஒப்புக் கொள்வதைக் காட்டுகிறார்.

பூர்வபக்ஷம் - ப்ரஹ்மச்சர்யம் போன்ற ஆச்ரமங்களில் இருந்து நழுவியவர்களுக்கு ப்ராயச்சித்தம் கூறப்படுவதால், அவர்களுக்கு ப்ரஹ்மவித்யை அதிகாரம் உள்ளது என்றே கொள்ளவேண்டும். இத்தகைய ப்ராயச்சித்தம் என்பது பூர்வமீமாம்ஸையில் ஜைமினி சூத்திரம் (6-8-24) - அவாகீர்ணி பசு: ச தத்வத் - ப்ரஹ்மச்சர்யத்திலிருந்து நழுவியவனால் அளிக்கப்படுகிறது. - என்றது காண்க. ஆக ப்ரஹ்மச்சர்யத்திலிருந்து நழுவியவனுக்கு ப்ராயச்சித்தம் உள்ளது. அதன் பின்னர் அவனுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரம் உள்ளது (இதற்கான பதில் அடுத்து சூத்திரத்தில் உள்ளது).

3-4-41 ந ச ஆதிகாரிகம் அபி பதநாநுமாநாத் ததயோகாத்

பொருள் - அதிகார லக்ஷணத்தில் கூறப்பட்ட பிராயச்சித்தம் பொருந்தாது. அவர்கள் பதிதர்கள் (ப்ரஹ்மசர்யத்தில் உள்ளபோதிலும், ஸ்த்ரீ தொடர்பு உள்ளவர்கள்) என்று ஸ்ம்ருதி உள்ளதால் ஆகும்.

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) அதிகார லக்ஷணத்தில் கூறப்பட்ட பிராயச்சித்தமானது நைஷ்டிக ப்ரஹ்மச்சர்யம் போன்ற ஆச்ரமங்களில் இருந்து நமுவியவர்களுக்காக அல்ல, ஏன்? இவர்களைப் பதிதர்கள் என்று ஸ்ம்ருதியில் கூறியுள்ளதால் ஆகும். இதனை - ஆருடோ நைஷ்டிகம் தர்மம் யஸ்து ப்ரச்யவதே த்விஜ ப்ராயச்சித்தம் ந பச்யாமி யேந சுத்யேத் ஆத்மஹா - நைஷ்டிக ப்ரஹ்மச்சர்யத்தை ஏற்றவன், அதில் இருந்து நமுவினால் அவனுக்காகப் பிராயச்சித்தம் எதனையும் சாஸ்த்ரங்களில் நான் காணவில்லை; அவன் தனது ஆத்மாவையே கொன்றவன் அல்லவோ - என்பதில் காணலாம். ஆக அதிகார லக்ஷணத்தில் கூறப்பட்டவை, மற்ற ப்ரஹ்மச்சாரி விஷயமாக என்றே கொள்ளப்படவேண்டும்.

3-4-42 உபபூர்வம் அபி இதி ஏகே பாவம் அசநவத் தத் உக்தம்

பொருள் - ப்ரஹ்மச்சர்ய ஆச்ரமத்திலிருந்து நமுவதல் என்பது கள் பருகுதல் போன்று சிறிய அளவே என்பதால், பிராயச்சித்தம் உண்டு என்றே ஒரு சிலர் கருதுகின்றனர். இதனை ஸ்ம்ருதியில் காணலாம்.

பூர்வபக்ஷம் - நைஷ்டிக ப்ரஹ்மச்சர்யத்திலிருந்து நமுவதல் என்பது மஹாபாதகங்களில் (பெரிய பாவங்கள்) கூறப்படாத காரணத்தினால், இதனை உபபாதகம் (சிறிய பாவம்) என்றே கூறுகின்றனர். எனவே இதற்குப் பிராயச்சித்தம் உண்டு என்றே சிலர் கூறுகின்றனர். கள் போன்றவற்றைப் பருகுவதைத் தடுத்திருப்பதும், அப்படிப் பருகினால் அதற்கான பிராயச்சித்தம் கூறப்படுவதும் மற்ற ஆச்ரமங்களில் உள்ளது போன்றே ப்ரஹ்மச்சர்ய ஆச்ரமத்திற்கும் உள்ளது. இது போன்று ஆச்ரமத்திலிருந்து நமுவதலுக்கான பிராயச்சித்தமும் கொள்ளப்படலாம். கௌதம தர்மசூத்திரம் (1-3-4) - உத்தரேஷாம் சைததவிரோதி - மற்ற ஆச்ரமத்திற்குக் கூறப்பட்ட தர்மங்கள் ப்ரஹ்மச்சர்ய ஆச்ரமத்திற்கும் பொருந்தும் - என்றது காண்க. அதாவது குருகுலத்தில் வாசம் செய்யும் ஒருவனுக்கு, அந்த ஆச்ரம நிலைக்கு முரண்படாமல் கூறப்பட்ட விதியானது, மற்ற ஆச்ரமிகளுக்கும் பொருந்தும். ஆக ப்ரஹ்மச்சர்யத்தில் இருந்து நமுவியவனுக்கு பிராயச்சித்தம் உள்ளது; அதன் பின்னர் அவனுக்கு ப்ரஹ்மவித்யையில் அதிகாரம் உண்டு.

3-4-43 பஹி: து உபயதா அபி ஸ்ம்ருதே: ஆசாராத் ச

பொருள் - சிறிய பாவம், பெரிய பாவம் என்று எதுவாக இருந்தாலும் இவர்களுக்கு ப்ரஹ்மவித்யை அதிகாரம் இல்லை. ஸ்ம்ருதியிலும் நல்லவர்களின் ஒழுக்கத்தாலும் ஆகும்.

ஸித்தாந்தம் - சூத்திரத்தில் உள்ள “து” என்ற பதம் பூர்வபக்ஷத்தைத் தள்ளுகிறது. சிறியபாவமாக இருந்தாலும், பெரியபாவமாக இருந்தாலும் இப்படிப்பட்ட பாவங்களைச் செய்தவர்கள் ப்ரஹ்மவித்யைக்கு புறம்பானவர்களே ஆவர். பதிதர்கள் என்று ஸ்ம்ருதி கூறியதால் ஆகும். தங்களது பாவங்களைப் போக்கிக் கொள்வதற்கான பிராயச்சித்தம் என்பது சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்படுகிறது. இதனை மறுக்கவில்லை. ஆனால், வைதிக கர்மங்களைச் செய்வதற்கான தகுதியை அளிக்கின்ற தூய்மையை எந்த பிராயச்சித்தம் மூலமும் அடைந்து விடஇயலாது. இதனை - ப்ராயச்சித்தம் ந பச்யாமி யேந சுத்யேத் ஆத்மஹா - ஆத்மாவைக் கொன்றவன் தூய்மை பெறுவதற்கான பிராயச்சித்தம் எதனையும் சாஸ்த்ரங்களில் நான் காணவில்லை - என்பதன் மூலம் உணரலாம். மேலும் இது போன்றவர்களின் தொடர்பை நல்லவர்கள் துண்டித்துக் கொள்வதைக் காணலாம். இவர்கள் பிராயச்சித்தம் செய்தபோதிலும் நல்லவர்கள் இவர்களை அண்டுவதில்லை. இவர்களுக்கு ப்ரஹ்மவித்யை முதலானவற்றை உபதேசிப்பது இல்லை. ஆக இப்படிப்பட்டவர்கள் ப்ரஹ்மவித்யை அதிகாரம் அற்றவர்களே ஆவர்.

தத்பூதாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 11 - ஸ்வாம்யதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ருத்விக்கால் (யாகமோ அல்லது யஜ்ஞமோ போன்றவற்றைத் தலைமை தாங்கி நடத்தி வைப்பவர் எனலாம்) உத்கீத உபாஸனம் செய்யப்படவேண்டும் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-4-44 ஸ்வாமிந: பலச்சுதே: இதி ஆத்ரேய:

பொருள் - யஜமானனால் உத்கீத உபாஸனம் செய்யப்படவேண்டும். அவனுக்கே அதன் பலன் கூறப்படுகிறது. இப்படியே ஆத்ரேயர் எண்ணுகிறார்.

விஷயம் - உத்கீத உபாஸனம் யஜ்ஞங்களில் அந்தக் கர்மத்தின் அங்கமாக செய்யப்படுகிறது. இத்தகைய உபாஸனம் அந்த யாகத்தைச் செய்யும் யஜமானனால் செய்யப்படுகிறதா அல்லது யாகத்தை நடத்தி வைக்கின்ற ருத்விக்கால் செய்யப்படுகிறதா என்று சந்தேகம் உண்டாகிறது.

பூர்வபக்ஷம் - இதனை யஜமானனே செய்யவேண்டும் என்பது ஆத்ரேயரின் கருத்தாகும். ஏன்? அதன் பலன் காரணமாக ஆகும். வேதாந்தங்களில் தஹர வித்யை போன்றவை கூறப்படும் இடங்களில், இத்தகைய உபாஸனையின் பலன்

யாருக்குக் கிட்டுகிறதோ அவனே அந்த உபாஸனைகளையும் இயற்றவேண்டும் என்னும் கூறப்பட்டுள்ளது. இங்கு யாகங்களின் பலனில் உண்டாகின்ற தடைகளை நீக்குவதாக உத்கீத உபாஸனம் உள்ளதால், இதன் பலனை அடைபவன் யஜமானனே ஆவான் (அதாவது உத்கீதம் காரணமாக யாகத்தின் வீர்யம் அதிகமாகி, அதற்குள்ள தடைகள் பலவும் நீங்குகிறது என்று கருத்து). மேலும், கோதான பாத்திரங்கள் எடுத்தல் முதலான யாகத்தின் அங்கங்களை இயற்ற யஜமானனுக்கு மட்டுமே உரிமை உள்ளதால், யஜமானன் இன்றி யாகம் நடக்கலாம் என்றும் கூற இயலாது. தண்ணீர் கொண்டு வருதல் முதலானவற்றுக்கு உதவும் அங்கமான கோதான பாத்திரம் எடுத்தல் என்பதை யஜமானன் அல்லாமல் வேறு யாரும் செய்ய இயலாது. ஆனால் இங்கு உத்கீத உபாஸனைக்கு உத்காத்திரிருந்தாலும், உத்கீதம் என்பது ரஸங்களில் உயர்ந்தது என்று த்யானிக்க யஜமானன் மட்டுமே உரிமை உள்ளவன் ஆவான்.

3-4-45 ஆர்த்விஜயம் இதி ஓளடுலோமி: தஸ்மை ஹி பரிக்ரீயதே

பொருள் - உத்கீத உபாஸனம் ருத்விக்கால் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியதே ஆகும். இப்படியே ஓளடுலோமி எண்ணுகிறார். இதன் காரணம், யாகம் இயற்ற ஏற்கப்படுகிறது அல்லவோ?

ஸித்தாந்தம் (கடந்த சூத்திரத்தில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) - உத்கீத உபாஸனம் என்பது ருத்விக்கால் செய்யப்படவேண்டும் என்று ஓளடுலோமி எண்ணுகிறார். ஏன்? அதற்காக அல்லவோ ருத்விக் அங்கு கொண்டு வரப்படுகிறான். அதாவது, அங்கங்களுடன் கூடிய யாகத்தின் கார்யங்களைச் செய்வதற்காக அல்லவோ யஜமானன் ருத்விக்மை ஏற்பாடு செய்கிறான்? இதனை - ருத்விஜோ வ்ருணீதே ருத்விக்ப்யோ தக்ஷிணாம் ததாதி - யாகத்தை இயற்ற ருத்விக்மை ஏற்பாடு செய்கிறான், அதற்காகவே ருத் விக்குகளுக்கு உரிய தக்ஷிணை அளிக்கிறான் - என்பதில் காணலாம். யாகங்களில் உள்ள உடல் மற்றும் மனதால் செய்யப்பட வேண்டிய அனைத்தையும் யஜமானனின் பொருட்டு, ருத்விக்மை செய்ய வேண்டும். இந்த விஷயத்தில் யஜமானனால் செய்ய இயலும், செய்ய இயலாது என்பது அவனது சக்தி, சக்தி இன்மை என்பதால் அல்ல.

உத்கீத உபாஸனை என்பது பலன் அளிப்பதற்காக (யாகம் தடை இல்லாமல் நடக்கும் என்ற பலன்) என்பது உண்மையே; என்றாலும் அது யாகம் நடத்துவதற்கான தகுதியை அளிப்பதாகவும் உள்ளது; ஆக இத்தகைய தகுதி முழுவதுமாக உள்ள ருத்விக்குக்கு மட்டுமே அதனை இயற்றும் தகுதியும் உள்ளது. மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-1-10) யதேவ வித்யயா கரோதி ததேவ வீர்யவத்ரம் - வித்யை மூலமாக எதனைச் செய்கிறானோ அது மட்டுமே வீர்யம் உள்ளதாகிறது - என்பது காண்க. இங்கு வித்யை உள்ளவன் ருத்விக் என்பதால், அவனால் மட்டுமே இயற்றப்படவேண்டும் என்றாகிறது. தஹர உபாஸனம்

போன்றவைகளில் உபாஸகனைத் தவிர மற்ற ஒருவரால் செய்யப்படவேண்டும் என்ற விதி இல்லை; மேலும் பூர்வமீமாம்ஸை - சாஸ்த்ரபலம் ப்ரயோக்தரி - பலம் செய்பவனுக்கே - என்பதன் மூலமும், பலனை அடைகின்ற ருத்விக்கால் மட்டுமே உபாஸனையும் செய்யப்படவேண்டும் என்று அறியலாம்.

ஸ்வாம்யதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 50)

இந்தரியங்களை வசப்படுத்தி முறையான விஷயங்களில்
பயன்படுத்துதல்

மூலம் - முடியானேயிற்படியே விடாய்த்த கரணங்களை ஸாத்விக ஆஹார ஸேவாதிகளாலே யோக்யங்களாக்கிப் ப்ராப்தங்களான அநுபவங்களிலே மூட்டி அயோக்யவிஷயாந்தரங்களின் பட்டிபுக்க வாஸநைகளை மாற்றுவிக்கவும்,

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (3-8-1) - முடியானே - என்பதில் கூறியபடி, தான் விரும்பியவாறு எம்பெருமானை அடைய இயலாத காரணத்தால் சோர்வு அடைந்த இந்தரியங்களை, எம்பெருமானை அநுபவிக்கத் தக்கதாக மாற்றவேண்டும். எப்படி என்றால் - தூய்மையான உணவு, அவனுக்கே தொண்டு செய்தல் முதலான செயல்கள் மூலம் ஆகும். பயிர்களை மேயவிடாமல் எவ்விதம் பசுக்கள் திருப்பிவிடப்படுகின்றனவோ அது போன்று, தவறான விஷயங்களில் இந்தரியங்கள் பாயாமல், திருப்பப்படவேண்டும்.

கைங்கர்யங்களை சரியான வழியில் விருப்பத்துடன் செய்தல்

மூலம் - அக்கரையில் அபிமததேசத்துக்குப்போக ஓடம் பார்த்திருப்பார் நினைத்தபோது விடவொண்ணாத பண்பந்த த்யூதத்திலிழியாதே வேண்டின மட்டிலே தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான விஹார த்யூதத்திலே இழிந்தாலும் த்யூதசாஸ்தரத்தின்படியே அடிதப்பாதே கருவி வைக்குமாப்போலே ஆஜ்ஞாநுகளுகளாலே அடிமை கொள்ளுகிற சாஸிதாவினுடைய சாஸநத்துக்குப் பொருந்தின காலவிசேஷாதி நியதமான கைங்கர்யத்தை, பித்த பரிஹாரார்த்தமாக க்ஷீரஸேவை பண்ணுவாரைப் போலன்றிக்கே அயத்நலப்தமான ஓளஷதத்தாலே அவிலம்பிதமாக ஆரோக்யம் பெற்றவர்கள் பால் வார்த்துண்ணுமாப் போலே, உகந்து பண்ணவும்.

விளக்கம் - ஓர் ஆற்றின் ஒரு கரையில் இருந்து எதிர்கரைக்குச் செல்ல விரும்புவர்கள், ஓடத்திற்காகக் காத்திருக்கும் நேரத்தில், பொழுதுபோக்காகச் சொக்கட்டான் முதலான விளையாட்டில் ஈடுபடுவர். அப்போது அவர்கள் அவற்றைப் பந்தயத்துக்காக ஆடாமல், பொழுதுபோக்கிற்காக மட்டுமே ஆடுவர். இதன் காரணம், பந்தயத்துக்காக ஆடினால், ஆடக்கொண்டிருக்கும்போதே ஓடம் வந்துவிட்டால் நிறுத்த இயலாது. ஆனால் பொழுதுபோக்கிற்காக ஆடினால், ஓடம் வந்துவிட்டால் ஆட்டத்தை நிறுத்திவிட்டு, ஓடத்தில் ஏறிவிடலாம். இவ்விதம் அவர்கள் பொழுதுபோக்கிற்காக மட்டுமே ஆடினாலும், அந்த விளையாட்டிற்கான விதிமுறைகள் தவறாமலேயே ஆடுகின்றனர். இது போன்றே, ப்ரபந்நன் ஒருவன் எம்பெருமானால் விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்யும்போது, அவனது கைங்கர்யமாக உள்ள அவற்றைச் செய்யும்போது, தனக்கு அவை பயன் அளிக்கும் என்ற எண்ணத்துடன் செய்யவில்லை என்றாலும், சாஸ்த்ர முறைப்படியே செய்தல் வேண்டும். அவற்றை எந்த நேரத்தில், எந்த இடத்தில் இயற்றவேண்டுமோ, அந்த முறை மாறாமல் செய்தல் வேண்டும். இதனைச் செய்யும்போது இவனது நிலை எப்படி இருக்கவேண்டும் என்றால் - பித்தம் உள்ளவன், பித்தம் நீங்குவதற்காகப் பாலைப் பருகினான் என்னும்போது, இயல்பாகவே ருசி கொண்டதான பாலானது, மருந்தாகப் பருகப்படுவதால், இனிமையாக இருக்காது; ஆனால் பித்தம் நீங்கிய பின்னர் பாலைப் பருகும்போது மகிழ்வுடன் ருசித்துப் பருகுவான் (அதாவது, வேறு பலன் கருதி செய்யும் பகவத் கைங்கர்யங்கள், பித்தம் உள்ளவன் பருகும் பால் போன்று இனிக்காது. ப்ரபத்தி மூலம் கர்மங்களை நீக்கியவர்கள், பித்தம் நீங்கிப் பருகும் பால் இனிப்பது போன்று, பகவத் கைங்கர்யத்தால் இனிமை அடைவர்).

அர்ச்சை நிலைக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல்

மூலம் - அப்போது, நித்யஸித்தே ததாகாரே தத்பரத்வே ச பௌஷ்கர யஸ்யாஸ்தி ஸத்தா ஹ்ருதயே தஸ்யாஸௌ ஸந்நிதிம் வ்ரஜேத் என்றும், யதா ஸாஸாமுத்ரமம்ப: அப்தை: ஸ்ப்ருஷ்டமேத்யுபோக்யதாம் ததைவ ஹி மநுஷ்யாணாம் பக்தை: ஸம்பாவிதோ ஹரி: என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஓர் அதிகாரி விசேஷத்துக்காக ஸாந்நித்யாதிகளைப் பண்ணிப் பரமைகாந்தியான தன்னையுகந்து வந்து அர்ச்சாவதாரம் பண்ணியிருக்கிற எம்பெருமான் பக்கலிலே ஸர்வாதிசாயி ஷாட்குண்யம் ஸம்ஸ்திதம் மந்த்ர பிம்பயோ: என்கிற பூர்த்தியையும், ஆபீடாந்மௌலி பர்யந்தம் பச்யத: புருஷோத்தமம் பாதகாந்யாசு நச்யந்தி கிம் புநஸ்தூபபாதகம் என்கிற பாவநதமத்வத்தையும், ஸந்நர்சநாதகஸ்மாச்ச பும்ஸாம் ஸம்பூட சேதஸாம் குவாஸநா குபுத்திச்ச குதர்க்க நிசயச்ச ய: குஹேதுச்ச குபாவச்ச நாஸ்திகத்வம் லயம் வ்ரஜேத் என்கிறபடியே ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாணத்ரயத்திலும் ஹேதுபலபாவத்தாலே வரும் மதிமயக்குகளெல்லாவற்றுக்கும் மருந்தாய் இருக்கிற படியையும், யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம் என்றும்,

“தமருகந்தது எவ்வுருவம்” என்கிற பாட்டிலும் சொல்லுகிறபடியே அவாங்மனஸாபரிச்சேத்யமான ஆச்ரித பாரதந்தர்யத்தையும், “கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணா” என்கிற ஆகர்ஷகத்தையும் அநுஸந்தித்து,

ஸதீவ ப்ரியபர்த்தாரம் ஜநநீவ ஸ்தநந்தயம்
ஆசார்யம் சிஷ்யவந்மித்ரம் மித்ரவல்லாலயேத்திரம்
ஸ்வாமித்வேந ஸுஹ்ருத்வேந குருத்வேந ச ஸர்வதா
பித்ருத்வேந ததா பாவ்யோ மாத்ருத்வேந ச மாதவ:
யதா யுவாநம் ராஜாநம் யதா ச மதஹஸ்திநம்
யதா ப்ரியாதிதம் யோக்யம் பகவந்தம் ததா அர்ச்சயேத்

யதா ச புத்தரம் தயிதம் ததைவோபசரேத்திரம்

என்கிறபடியே அவ்வோ ஸம்பந்தவர்க்க பரத்வ ஸௌலப்பாதிகளுக்கு அநுரூபமான வ்ருத்தியைப் பண்ணவும்.

விளக்கம் - அவ்விதம் கைங்கர்யம் செய்யும்போது, தனக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் உள்ள உறவுமுறைக்கு ஏற்றபடியும், ஸர்வேச்வரனின் எஜமானத்தன்மை மற்றும் எளிமை ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றபடியும் செய்தல்வேண்டும். தன்னிடம் ஆழ்ந்த அன்பு கொண்ட அடியார்களுக்காக அர்ச்சை ரூபமாக வந்துள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்றபடி கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும். பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை - நித்யஸித்தே ததாகாரே தத்பரத்வே ச பௌஷ்கர யஸ்யாஸ்தி ஸத்தா ஹ்ருதயே தஸ்யாலௌஸந்நிதிம் வ்ரஜேத் - எப்போதும் நிலையாக உள்ள ஸர்வேச்வரனின் திருமேனி குறித்தும், அவன் அனைவரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்பது குறித்தும் யார் மனதில் உள்ளதோ அவன் அருகில் ஸர்வேச்வரன் எப்போதும் வருவான் - என்றும், பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை - யதா ஸாஸாமுத்ரமம்ப: அப்தை: ஸ்ப்ருஷ்டமேத்யுபோக்யதாம் ததைவ ஹி மநுஷ்யாணாம் பக்தை: ஸம்பாவிதோ ஹரி: - கடலில் உள்ள நீரைப் பருகிய மேகங்களால் மழையாகப் பொழியப்பட்ட பின்னர், அந்தக் கடல்நீரே அனைவராலும் பருகும்படியாக உள்ளது; இது போன்று எம்பெருமான் அர்ச்சையாக நின்ற பின்னர் அனைவராலும் கைங்கர்யம் செய்து, அனுபவிக்கும்படியாக உள்ளான் - என்றும் கூறியது காண்க. விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதை - ஸர்வாதிசாயி ஷாட்குண்யம் ஸம்ஸ்திதம் மந்த்ர பிம்பயோ: - மந்த்ரங்களில் காணப்படும் எம்பெருமானின் ஞானம் உள்ளிட்ட ஆறு குணங்களானவை அர்ச்சையாக உள்ள அவனது வடிவத்தில் காணப்படுகின்றன - என்பதன் மூலம் பூர்ணமாக உள்ளது கூறப்பட்டது. சாண்டில்ய ஸம்ஹிதை (2-89) - ஆபீடாந்மௌலி பர்யந்தம் பச்யத: புருஷோத்தமம் பாதகாந்யாச நச்யந்தி கிம் புநஸ்தூபபாதகம் - அர்ச்சையாக நிற்கின்ற புருஷோத்தமின் ரூபத்தை திருவடிப்பீடம் தொடங்கி திருமுடிவரை காண்பவனின் அனைத்துப் பாவங்களும்

உடனே அழிந்துவிடும், இப்படி உள்ளபோது சிறு பாவங்கள் குறித்துக் கூறவேண்டுமா - என்பதன் மூலம் அவனது அர்ச்சை ரூபமானது அனைத்து பாவங்களையும் நீக்கவல்லது என்பதை அறியலாம். பௌஷ்கர ஸம்ஹிதை (1-31-32) - ஸந்தர்சநாதகஸ்மாச்ச பும்ஸாம் ஸம்பூட சேதஸாம் குவாஸநா குபுத்திச்ச குதர்க்க நிசயச்ச ய: குஹேதுச்ச குபாவச்ச நாஸ்திகத்வம் லயம் வ்ரஜேத் - மதிமயக்கம் கொண்டவர்கள் அர்ச்சையாக நிற்கும் எம்பெருமானின் ரூபத்தைத் தற்செயலாக வணங்கினாலும் அவர்களது தீயவாஸனை, வஞ்சனைகளின் தொகுப்பு, தீய காரணம், தீய எண்ணங்கள் மற்றும் நாஸ்திகத்தன்மை ஆகியவை அழிந்துவிடும் - என்றது. இப்படியாக அறிவுதடுமாற்றம் என்னும் நோய்க்கு ஏற்ற மருந்தாக அர்ச்சாரூபம் உள்ளது.

மனம் மற்றும் வாக்கால் அளவிட இயலாதபடி உள்ள எம்பெருமான், தனது அடியார்களின் பொருட்டு, அவர்களுக்காகத் தன்னையும் கொடுத்தபடி நிற்கும் நிலையை எண்ணி த்யானித்தல் வேண்டும். இதனை - கீதை (4-11) - யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம் - என்னை அடைய விரும்புகிறவர்கள் எந்த வடிவில் என்னை அமைக்கின்றனரோ, அந்த வடிவிலேயே நான் என்னை அவர்களுக்குக் காண்பிக்கிறேன் - என்றும், முதல் திருவந்தாதி (44) - தமருகந்தது எவ்வுருவம் - அடியார்கள் அந்த உருவத்தை விரும்புகின்றனரோ - என்றும் கூறியது காண்க. மேலும் அமலனாதிபிரானில் (10) - கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணா - என்னும்படியாக அவனது அர்ச்சா ரூபத்தில் உள்ள ஈர்ப்பை அனுபவிக்க வேண்டும். அடுத்து அவனது எளிமை மற்றும் எஜமானத்தன்மை ஆகியவற்றுக்கு ஏற்றபடி கைங்கர்யம் செய்தல் வேண்டும். கீழே உள்ள பல வரிகள் காண்க:

- சாண்டில்ய ஸம்ஹிதை (4-37) - ஸதீவ ப்ரியபர்த்தாரம் ஜநநீவ ஸ்தநந்தயம் ஆசார்யம் சிஷ்யவந்மித்ரம் மித்ரவல்லாலயேத்திரம் - உண்மையான மனைவி தனது கணவனையும், பெற்ற தாய் தனது குழந்தையையும், சிஷ்யன் தனது ஆசானையும், நண்பன் தனது நண்பனையும் உபசரிப்பது போன்று ஸர்வேச்வரனை உபசரிக்க வேண்டும்.
- சாண்டில்ய ஸம்ஹிதை (4-38) - ஸ்வாமித்வேந ஸுஹ்ருத்வேந குருத்வேந ச ஸர்வதா பித்ருத்வேந ததா பாவ்யோ மாத்ருத்வேந ச மாதவ: - மஹாலக்ஷ்மியைத் தரித்த எம்பெருமானை எப்போதும் எஜமானன், நண்பன், ஆசார்யன், தந்தை, தாய் என எண்ணியபடி இருத்தல் வேண்டும்.

- சாண்டில்ய ஸம்ஹிதை (4-31) - யதா யுவாநம் ராஜாநம் யதா ச மதஹஸ்திநம் யதா ப்ரியாதிதம் யோக்யம் பகவந்தம் ததா அர்ச்சயேத் - இளவரசன் மற்றும் மதம் கொண்ட யானை ஆகியவர்களை எவ்விதம் பயந்து உபசரிப்போமோ, அது போன்று எம்பெருமானை உபசரிக்க வேண்டும். இதே போன்று வீட்டிற்கு வந்த விருந்தினரை மகிழ்வுடன் உபசரிப்பது போன்று எம்பெருமானை உபசரிக்க வேண்டும்.
- யதா ச புத்தரம் தயிதம் ததைவோபசரேத்திரம் - தனக்குப் பிரியமான குழந்தையைக் கொண்டாடுவது போன்று எம்பெருமானைக் கொண்டாட வேண்டும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 6)

வ்யாக்யானம் - இத்தை வேதமென்கிறது, "வேதயதீதி வேத:" என்கிற வ்யுத்பக்தியாலே புபுத்ஸுக்களாய் ஆஸ்திகராயிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்த ப்ரகாசமாயிருக்கையாலே. இப்படியிருந்துள்ள வேதந்தான், ப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷத்தாலே பாகத்வயாத் மகமாயிருக்கும். அதை இவ்விடத்தில் உபயபாக ஸாமாந்யவாசியான வேதசப்தத்தாலே ஸாகல்யேந சொல்லுகிறது. அர்த்தமென்று பூர்வபாக ப்ரதிபாத்யமான கர்மத்தையும் உத்தரபாக ப்ரதிபாத்யமான ப்ரஹ்மத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளில் "அதாதோ தர்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றும், "அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா" என்றுமிறே உபக்ரமித்தது; அகையாலே, பாகத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம் ஆராதந்ரூபமான கர்மமும் ஆராத்யவஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமிறே. கர்மத்தினுடைய பகவதாராதந்வம் "ஸ ஆத்மா அங்காந்யந்யா தேவதா:" என்று அக்நீந்த்ராதி ஸகல தேவதைகளும் பகவத் சரீரபூதராக சாஸ்த்ரஞ் சொல்லுகையாலே ஸித்தமிறே. இவ்வாகார மறியாதார் அவ்வோ தேவதா மாத்ரங்களையுத்தேசித்துப் பண்ணும் கர்மமும் வஸ்துகத்த்யா பாகவதாராதநமாய்த் தலைக்கட்டும். "யே யஜந்தி பித்ரூந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாச்நாந் ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே" என்னக்கடவதிறே. "யேப்யந்ய தேவதா பக்தா யஜந்தே ச்ரத்தயாந்விதா:, தேபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதி பூர்வகம்" என்று தானேயருளிச் செய்தானிறே. ஆகவே எல்லாப்படியாலும் கர்மத்துக்கு பகவதாராதந்வம் ஸித்தமிறே. இப்படி ஆராதந்ரூபமான கர்மமும் ஆராத்ய வஸ்துவான ப்ரஹ்மமுமாகிற அர்த்த த்வயத்தையுமறியவே, த்யாஜ்யோபாதேயரூப ஸகலார்த்தங்களையுமறிய லாயிருக்கையாலே, பாகத்வய ப்ரதிபாத்யம் கர்மப்ரஹ்மங்க ளென்கிறது. எங்ஙனேயென்னில், கர்மந்தான் புபுஷுக்களுக்கு ஐச்வர்ய ஸாதநமாய் முமுஷுக்களில் பக்தி நிஷ்ட்டர்க்கு உபாஸநாங்கமாய், ப்ரபந்நர்க்கு கைங்கர்யரூப மாயிறேயிருப்பது.

விளக்கம் - வேதங்களை வேதம் என்று பெயரிட்டது ஏன் என்றால், வேதயதீதி வேத: என்பதற்கு ஏற்ப, தங்களை அறிந்து கொள்ள எண்ணுபவர்களுக்குத்

தங்களைத் தாங்களே அவை காண்பித்துக் கொடுப்பதால் ஆகும். இப்படிப்பட்ட வேதங்கள், தங்களிடம் கூறப்பட்டுள்ள பொருள் மேன்மை காரணமாக, இரண்டு பாகங்கள் கொண்டவையாக உள்ளன. இப்படிப்பட்ட இரண்டு பாகங்களையும், இங்கு பொதுவாக வேதம் என்ற பதம் குறிப்பிடுகிறது. “அர்த்தம்” என்பது - முதல் பாகத்தில் கூறப்பட்டுள்ள கர்மங்கள், பின் பாகத்தில் கூறப்பட்டுள்ள பரப்ரஹ்மம் - என்பதைக் கூறுகிறது. பூர்வ மீமாம்ஸையானது - அதாதோ தர்ம ஜிஜ்ஞாஸா - வேதங்களை ஓதிய பின்னர், அந்தக் காரணத்தால் தர்மத்தை அறிய ஆவல் கொள்ளவேண்டும் - என்று தொடங்கியது. உத்தரமீமாம்ஸையானது - அதாதோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா - தர்மங்களை அறிந்த பின்னர், அந்தக் காரணத்தால் ப்ரஹ்மத்தை அறிய ஆவல் கொள்ளவேண்டும் - என்றது. ஆக இந்த இரண்டு பாகங்கள் மூலமாக - ஆராதனை செய்யும் வழி முறைகளான கர்மமும், அந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்படும் பரம்பொருளும் - கூறப்பட்டன. ஸ ஆத்மா அங்காந்யந்யா தேவதா - பரம்பொருளே உயிராக உள்ளது; மற்ற தேவதைகள் சரீரங்களாக உள்ளன - என்று கூறுவதன் மூலம் அக்னி, இந்த்ரன் உள்ளிட்ட அனைத்து தேவதைகளும் பகவானின் சரீரம் என்பதை உணரலாம். இதன் மூலம் கர்மங்கள் பகவானின் ஆராதனை வடிவமாக உள்ளதையும் அறியலாம். இதனை உணர்ந்தவர்களிடம் - அக்னி, இந்த்ரன் உள்ளிட்ட தேவர்களுக்குச் செய்யும் ஆராதனம் அவர்களது அந்தர்யாமியாக உள்ள பகவானுக்குச் செய்வதாகவே அமைகிறது - என்ற ஞானம் உண்டாகிறது. இதனால், கர்மங்கள் அனைத்தும் பகவத் ஆராதனம் என்ற சிந்தனை தெளிவாகவே அமைந்துவிடும். இப்படிப்பட்ட ஞானம் இல்லாதவர்கள், அந்தத் தேவதைகளைக் கருத்தில் கொண்டு செய்யும் ஆராதனைகள் அனைத்தும், அவற்றின் இயல்பு காரணமாக எம்பெருமானின் ஆராதனைகளாகவே சென்று முடிந்து விடும். தக்ஷஸ்ம்ருதி - யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ராஹ்மணாந் ஸஹுதாச்நாந் ஸர்வபூதாந்தராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே - யார் ஒருவன் பித்ருக்கள், தேவர்கள், அக்னியுடன் கூடிய அந்தணர்கள் ஆகியவர்களை வணங்குகின்றானோ, அவன் அனைத்து உயிர்களின் அந்தர்யாமியாக உள்ள விஷ்ணுவையே ஆராதிப்பதாக ஆகிறது - என்றது. இதனைக் கீதையில் (9-23) - யேப்யந்ய தேவதா பக்தா யஜந்தே ச்ரத்தயாந்விதா:, தேபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதி பூர்வகம் - அர்ஜுனா! யார் ஒருவன் மற்ற தேவதைகளிடம் பக்தி கொண்டவனாக, அந்தத் தேவதைகளை ஆராதிக்கிறானோ, அவன் அதனை என்னுடைய ஆராதனம் என்று உணராதவனாக, என்னையே ஆராதிக்கிறான் - என்று தானே அருளிச்செய்தான் அல்லவோ? ஆக அனைத்துக் கர்மங்களும் பகவானின் ஆராதனை என்பது தெளிவு அல்லவோ? இப்படியாக ஆராதனை உபாயமாக உள்ள கர்மம், ஆராதிக்கப்படும் பரம்பொருள் ஆகியவை குறித்து அறிவதற்காகவும், கைவிடத்தக்கதும் ஏற்கத்தக்கதும் எவை என்று அறிவதற்காகவும், வேதங்களில் பூர்வபாகம் மற்றும் உத்தரபாகத்தால் கூறப்படுவது கர்மம் மற்றும் பரம்பொருள் என்பதை அறியவேண்டும். எப்படி? கர்மம் என்பது இன்பத்தை விரும்புவர்களுக்கு ஐச்வர்யத்தை அளிப்பதாகவும்,

முழுசுஷுக்களில் பக்தியில் நின்றவர்களுக்கு பக்தியின் அங்கமாகவும், முழுசுஷுக்களில் ப்ரபந்தர்களுக்கு பகவத் கைங்கர்யத்தை அளிப்பதாகவும் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - இப்படியிருந்துள்ள கர்மத்தின் வேஷத்தை உள்ளபடியறியவே, அநந்த ஸ்திரபல ப்ரஹ்மப்ராப்திகாமரான ஸாதகர்க்கு இது உபாஸநாங்கத்வேந உபாதேயம், ஐச்வர்யார்த்திகளுக்குபாதேயமானவாகாரத்தால் த்யாஜ்யம் என்றறியலாம். அநந்ய ஸாதநர்க்கு இது கொண்டு ஸாதிக்கவேண்டுவதொன்றில்லாமையாலே கைங்கர்ய ரூபேணோபாதேயம், உபாஸகர்க்கு உபாதேயமான ஆகாரத்தாலே த்யாஜ்யம் என்றறியலாம். ப்ரஹ்மத்தையறியும்போது, தத்ஸ்வரூபரூப குண விபூதிகளை யெல்லாமறிய வேண்டுகையாலே விபூதிபூத சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூபமறியலாம். அதில் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமான சேதநஸ்வரூப வைலக்ஷண்யமடியாக வருகிறதா கையாலே கைவல்யத்தின் வேஷமுமறியலாம். ப்ரஹ்மத்தினுடைய சேஷித்வ ப்ராப்யத்வங்களையறியவே ததநூபாவாதிகள் புருஷார்த்தமென்றறியலாம். ததுபாஸ்யத்வ சரண்யத்வங்களையறியவே தத்ப்ராப்தி ஸாதந விசேஷங்களையறியலாம். ப்ரஹ்மத்தினுடைய நிரதிசய போக்யக்தையையும் அநந்ய ஸாத்யத்வத்தையும் தத்ப்ரகாரதயா பரதந்த்ரமான ஸ்வஸ்வரூபத்தையும் தர்சிக்கவே ஸாத்யாந்தர ஸாதநாந்தரங்களினுடைய த்யாஜ்யத்வத்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாகவறியலாம். ஆக இப்படியிருக்கையாலே பாகத்வயத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம் ஆராதந ஸ்வரூபமான கர்மமும் ஆராத்ய வஸ்துவான ப்ரஹ்மமுனென்னக் குறையில்லை.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ள கர்மத்தின் தனித்தன்மையை அறிவதற்கு - அளவற்றதாகவும், அழிவற்றதாகவும், பலமாக உள்ளதாகவும் இருக்கும் பரம்பொருளை அடைய விரும்பும் பக்தி நிஷ்டர்களுக்குக் கர்மம் என்பது பக்திக்கு அங்கமாக இயற்ற வேண்டியதாக இருப்பதாகும்; செல்வத்தை விரும்புகிறவர்கள் செல்வத்தை நோக்கினால் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதைக் காண நேர்ந்தால், அந்தக் கர்மங்கள் கைவிடத்தக்கவை எனவே என்று உணர்த்துவதாக இருக்கும் (அதாவது எப்படிப்பட்ட கர்மம் ஏற்கத்தக்கது, எது விடத்தக்கது என்றார்). ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானிடம் மட்டுமே நிலை நிற்பவர்களுக்கு, இப்படிப்பட்ட கர்மங்கள் மூலம் அடையவேண்டியது ஏதும் இல்லாமையால் கர்மங்கள் என்பது அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் கைங்கர்ய வடிவமாக இருக்கும்; ஆனால் பக்தியில் நிற்பவர்கள் செய்கின்ற கர்மங்கள், இவர்களுக்குக் (ப்ரபந்தர்களுக்கு) கைவிடத்தக்கதாக இருக்கும். பரம்பொருளைப் பற்றி அறிந்து கொள்ளும்போது, அவனது ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதிகள் (அவனால் நியமிக்கப்படும் அனைத்தும்) ஆகியவற்றை அறியவேண்டும். ஆகவே அப்போது அவனது விபூதிகளாக உள்ள சேதனம் மற்றும் அசேதனம் ஆகியவற்றை அறியலாம். ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றின் வடிவமாகவே உள்ள

சேதனங்களின் ஸ்வரூப ஞானம் அப்போது உண்டாவதால், ஆத்ம அனுபவம் உள்ளிட்ட கைங்கர்யங்களின் தன்மைகளை அப்போது அறியலாம். பரம்பொருளின் சேஷித்வத்தை (எஜமானத்தன்மை) அறிவது என்பதே அவனுக்குச் செய்யும் கைங்கர்யம் மூலம் கிட்டும் புருஷார்த்தம் என்றும், அவனது ப்ராப்யத்தை அறிவது என்பதே அவனை அனுபவிக்கின்ற அனுபவம் மூலம் கிட்டும் புருஷார்த்தம் என்றும் அறியவேண்டும் (ப்ராப்யம் என்றால் அனுபவிக்கத் தக்கவனாக இருத்தல்). பரம்பொருளின் பக்திக்கு விஷயமாக உள்ள தன்மையை அறியவே (உபாஸ்யத்வம்) அவனை அடைவதற்கான சாதனமான பக்தியின் விசேஷம் என்பதை அறியவேண்டும் என்றும், பக்தி மார்க்கத்தில் இல்லாதவர்களுக்கு அவன் வேறு விதத்தில் உபாயமாக இருத்தல் என்பதை அறியவே, அவனை அடைய உதவும் ப்ரபத்தி விசேஷம் என்பதை அறியவேண்டும் என்றும் அறியலாம். பரம்பொருளின் எல்லையற்ற இனிமையை அறியும் பொருட்டு, வேறு பலன்களைக் கைவிடுவது என்பதை அறியலாம். மற்ற எதனது உதவியும் இன்றி, தான் மட்டுமே உதவும் பரம்பொருளின் தன்மை மற்றும் அவனுக்குச் சரீரமாக இருந்தபடி அவனுக்கு வசப்பட்டுள்ள ஆத்மாவின் தன்மை ஆகியற்றை அறிந்து கொள்வதற்காக, மற்ற சாதனங்களைக் கைவிடுதல் என்பதை அறிய வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - “த்வதர்ச்சாவிதிமுபரி பரிசுஷீயதே பூர்வபாக: ஊர்த்வோ பாகஸ் த்வதீஹா குணவிபவ பரிஜ்ஞாபநைஸ் த்வத் பதாப்தௌ” என்றிறே பட்டரருளிச் செய்தது. இப்படி பாகத்வய ப்ரதிபாத்யங்களான இவ்வர்த்தங்களை அறுதியிடுகையாவது, கர்மத்தினுடைய ஸ்வரூபாங்க பலாதிகளையும் ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதியாதிகளையும் ஸம்சய விபர்யமற நிர்ணயிக்கை. அதுதான் செய்யும்போது ஸகலசாகாப்ரத்யய ந்யாயத் தாலும், ஸகல வேதாந்த ப்ரத்யய ந்யாயத்தாலும் செய்யவேண்டும். அதில் ஸகல சாகாப்ரத்யய ந்யாயமாவது :- ஒரு வாக்யத்திலே ஓரர்த்தத்தைச் சொன்னால், அதினுடைய அங்கோபாங்காதிகள் நேராகவறிகைக்காக, சாகாந்தரங்கௌல்லாத்திலும் ஸஞ்சரித்து அவற்றில் சொல்லுகிறவர்த்தங்களிலும் ஜ்ஞாநம் பிறந்து, அவ்வர்த்தங்களுக்கு அந்யோந்ய விரோதங்களையும் சமிப்பித்து, தனக்கபிமதமான அங்கியோடே சேருமவற்றைச் சேர்க்கை. ஸகல வேதாந்த ப்ரத்யய ந்யாயமாவது - ஒரு வேதாந்தத்திலே ஒரு வாக்யம் ஓரர்த்தத்தைச் சொன்னால், அல்லாத வேதாந்தங்களிலும் ஸஞ்சரித்து, அவற்றில் சொல்லுகிறவர்த்தங்களுக்கு அந்யோந்ய விரோதம் பிறவாதபடி விஷயவிபாகம் பண்ணி, தனக்கபிமதமானவர்த்தங்களோடே சேருமவற்றைச் சேர்க்கை. இதுதான் மஹாமதிகளான மஹர்ஹிகளுக்கொழிய, அல்லாதார்க்குச் செய்யப் போகாமையாலே உபப்ரும்ஹணங்கள் கொண்டே நிர்ணயிக்கவேணும். ஆகையாலே தந்நிர்ணாயகங்க ளையருளிச் செய்கிறார் “ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே” என்று. ஸ்ம்ருதிகளாவன - ஆப்தரான மந்வத்ரி விஷ்ணு ஹாரீத யாஜ்ஞவல்க்யாதிகளாலே அபிஹிதங்களான தர்ம சாஸ்த்ரங்கள்.

இதிஹாஸங்களாவன - புராவ்ருத்த ப்ரதிபாதகங்களாக ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதாதிகள். புராணங்களாவன - ஸர்காதிபஞ்சலக்ஷணோபேதங்களான ப்ராஹ்ம பாத்ம வைஷ்ணவாதிகள். வேதார்த்தமறுதியிருடுவது இவற்றாலேயென்று இப்படி நியமேநவருளிச்செய்தது, இவற்றையொழிய ஸ்வபுத்த்யா நிர்ணயிருக்குமளவில், அல்ப ச்ருதனானவனுக்கு விப்ரதிபத்தி வருமாகையாலே வேதகாலுஷ்ய ஹேதுவாமென்று நினைத்து. இந்நியமந்தான் "இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயேத், பிபேத்யல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி" என்று பார்ஹஸ்பத்ய ஸம்ருதியிலும் மஹாபாரதத்திலும் சொல்லப்பட்டதிறே. இவ்வுபக்ரமவாக்ய ப்ரக்ரியையாலே, புருஷகார வைபவம் தொடங்கி ஆசார்யாபிமாந பர்யந்தமாக இப்ப்ரபந்தத்திலிவரருளிச் செய்கிற வேதார்த்தங்களெல்லாம் உபப்ர்ம்ஹணங்கள் கொண்டே நிச்சயித்தருளிச் செய்கிறாரென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. அதுதான் தத்ததர்த்தங்களருளிச் செய்கிற ஸ்தலங்களிலே ஸம்ப்ரதிபந்தம். ஆக இவ்வாக்யத்தால், ஸகல ப்ரமாணங்களிலும் வேதமே ப்ரபலப்ரமாணமென்னுமிடமும், ததர்த்த நிர்ணயம் பண்ணும் க்ரமமுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - ஆக மேலே உள்ள பலவற்றாலும் நாம் அறிவது - வேதங்களின் பூர்வபாகத்தில் ஆராதனை வடிவமான கர்மம், உத்தர பாகத்தில் ஆராதிக்கப்படும் பரம்பொருள் - என்பதாகும். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் (2-19) - த்வதர்ச்சாவிதிமுபரி பரிஷ்டீயதே பூர்வபாக: ஊர்த்வோ பாகஸ் த்வதீஹா குணவிபவ பரிஜ்ஞாபநைஸ் த்வத் பதாப்தௌ - ஸ்ரீரங்கநாதா! வேதங்களின் பூர்வபாகம் என்பது உன்னுடைய ஆராதனையில் முடிகிறது - என்றது காண்க. இப்படியாக இந்த இரண்டு பாகங்களிலும் கூறப்படுவது இவை இரண்டு மட்டுமே என்பதை நிச்சயம் செய்வது என்பது - கர்மத்தின் தன்மை, அங்கங்கள், பலன் போன்றவைகளையும், பரம்பொருளின் ஸ்வரூப ரூப விபூதி குணங்களையும் மிகவும் தெளிவாக சந்தேகம் இன்றி அறிதல் என்பதே ஆகும். இவ்விதம் செய்யும்போது சகலசாகா ப்ரத்யய ந்யாயம் மூலமும், சகல வேதாந்த ப்ரத்யய நியாயம் மூலமும் செய்தல் வேண்டும் (ஸகல சாகா ப்ரத்யய ந்யாயம் என்பது பூர்வபாகத்தை அறிய உதவும், ஸகல வேதாந்த ப்ரத்யய ந்யாயம் என்பது உத்தர பாகத்தை அறிய உதவும்). ஸகல சாகாப்ரத்யய ந்யாயம் என்றால் - ஒரு வேத வரியில் கூறப்பட்டுள்ள பொருளை, அதன் அங்கம் உள்ளிட்ட தன்மைகளுடன் சரியாக அறிந்து கொள்வதற்காக, அந்த வரி உள்ள சாகையை விட்டு, மற்ற சாகைகளுக்குச் சென்று, அவற்றில் அந்தப் பொருளைப் பற்றி என்ன கூறப்பட்டதோ அவற்றை அறிந்து, அவைகளுக்குள் முரண்பட்ட பொருளை விலக்கி, தனக்கு வேண்டிய பொருள் அறிதல் ஆகும். ஸகல வேதாந்த ப்ரத்யய ந்யாயம் என்றால் - ஓர் உபநிஷத்தில் கூறப்பட்டதை அறிவதற்காக மற்ற

உபநிஷத்துக்களுக்குச் சென்று, அங்கு கூறப்பட்டவற்றை அறிந்து, அவற்றுக்குள் முரண்பாடு உண்டாகாமல், தனக்கு விருப்பமானவற்றை அறிதல் ஆகும். மேலே கூறிய ந்யாயங்கள் மூலமாக ஒரு பொருளைப் பற்றி நிச்சயம் செய்தல் என்பது, மிகவும் அறிந்தவர்களான மஹரிஷிகளுக்கு மட்டுமே கைகூடும். இவை மற்றவர்களால் இயலாது. அகவே மற்றவர்கள் இது போன்று செய்ய முடியாமல், வேதங்களின் பொருளை விவரிக்கும் மற்ற நூல்கள் எவை என்று - ஸ்ம்ருதி - என்பதில் அருளிச்செய்கிறார். ஸ்ம்ருதிகள் என்பவை உண்மையான பொருளை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்களான மனு, அத்திரி, விஷ்ணு, ஹாரீதர், யாஜ்ஞவல்க்யர் போன்றவர்களால் கூறப்பட்ட தர்மசாஸ்த்ரங்கள் ஆகும் (18 ஸ்ம்ருதிகள் = மனுஸ்ம்ருதி, ப்ரகஸ்பதிஸ்ம்ருதி, தசுஷஸ்ம்ருதி, இயமஸ்ம்ருதி, கௌதமஸ்ம்ருதி, அங்கிரஸ்ம்ருதி, யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதி, ப்ரதேசஸ்ம்ருதி, சாதாதபஸ்ம்ருதி, பராசரஸ்ம்ருதி, ஸம்வர்த்தஸ்ம்ருதி, உசனஸ்ம்ருதி, சங்கஸ்ம்ருதி, லிகிசஸ்ம்ருதி, அத்திரிஸ்ம்ருதி, விஷ்ணுஸ்ம்ருதி, ஆபஸ்தம்பஸ்ம்ருதி, ஹாரீதஸ்ம்ருதி). இதிஹாஸம் என்பவை முன்னர் நடந்த நிகழ்வுகளைக் கூறும் ஸ்ரீஇராமாயணம், மஹாபாரதம் போன்றவை ஆகும். புராணங்கள் என்பவை ஸ்ருஷ்டி, ஸம்ஹாரம், வம்சம், வம்ச சரிதம் மற்றும் மந்வந்த்ரம் ஆகியவற்றைக் கூறுவதாகும். இவை ப்ராஹ்மபுராணம், பாத்ம புராணம், விஷ்ணு புராணம் போன்றவை ஆகும் (18 புராணங்கள் - ப்ரஹ்ம, பத்ம, விஷ்ணு, பாகவத, சைவ, பவிஷ்ய, நாரதீய, மார்க்கண்டேய, ஆக்நேய, ப்ரமகைவர்த்த, லைங்க, வராக, சாந்த, வாமன, கூர்ம, மச்ச, காருட, ப்ரம்மாண்ட புராணங்கள்). இவற்றைக் கொண்டே வேதங்களின் ஆழ்பொருளை நிச்சயம் செய்யவேண்டும் என்று ஏன் அருளிச்செய்தார்? இவை இல்லை என்றால் அறிவு குறைந்தவர்கள், தங்களது குறைந்த அறிவு கொண்டு, தாங்களாகவே பொருளை நிச்சயம் செய்ய முனைந்தால், முரணான அர்த்தத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு, தவறான ஞானம் உண்டாகிவிடும். இத்தகைய விபரீதஞானம் என்பது வேதங்களின் உண்மையான பொருளை அறிந்து கொள்ளத் தடையாக மாறிவிடும் என்று கலங்கியதன் காரணமாகவே, இவற்றின் (இதிஹாசம் போன்றவை) மூலம் அறிய வேண்டும் என்று அருளிச்செய்கிறார். இந்தக் காரணத்தினால்தான் பாருஹஸ்பத்ய ஸ்ம்ருதியில் - இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்நும்ஹயேத், பிபேத்யல்பச்ருதாத் வேதோ மாமயம் ப்ரதரிஷ்யதி - குறைந்த அறிவு கொண்டவனைப் பார்த்து வேதங்கள், "இவன் என்னை வஞ்சித்து விடுவான்", என்று அச்சம் கொள்கின்றன; ஆகவே இதிஹாஸம் மற்றும் புராணம் மூலமே வேதங்களை அறியவேண்டும் - எனப்பட்டது. இப்படியாக இவர் தொடங்கியுள்ள காரணத்தினால், புருஷகாரவைபவம் தொடக்கமாக ஆசார்ய அபிமானம் இறுதியாக, இந்த ப்ரபந்தத்தில் ஸ்வாமி அருளிச்செய்யும் வேதக் கருத்துக்கள் அனைத்தும், உப ப்ரமாணங்கள் மூலமாகவே அருளிச் செய்யப்பட்டவை என்பது தெளிவாகிறது. இவற்றை அந்தந்த இடங்களில் தெளிவாக உணரலாம். ஆகவே இந்தச் சூர்ணை மூலம் - அனைத்து ப்ரமாணங்களிலும் வேதங்களே மிகவும்

வலிமையான ப்ரமாணம் என்பதும், அப்படிப்பட்ட வேதங்களின் பொருளை நிச்சயம் செய்யும் முறையும் (புராணம் மூலம்) கூறப்பட்டது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 15)

1. உயர்வற வுயர்நலமுடையவன் யவனவன்

மயர்வற மதிநலமருளினன் யவனவன்

அயர்வறு மமரர்க ளதிபதி யவனவன்

துயரறு சுடரடி தோழுதெழென் மனனே.

பொருள் - என்னுடைய மனமே! தேவர்கள் போன்ற அனைத்துவிதமான பொருள்களின் மேன்மைகள் உயர்ந்தது இல்லை என்று கூறும்படியாக, மேலும்மேலும் உயர்ந்தபடி இருக்கின்ற நற்குணங்களை உடையவன் எவனோ, அவன் என்னிடம் இருந்த விபரீதமான ஞானம் என்னும் அறியாமையை நீக்கினான்; அவனே மறதி என்பதே இல்லாத நித்யசூரிகளின் தலைவனாக உள்ளான்; அப்படிப்பட்ட அவனுடைய திருவடிகள் அனைத்து துயரங்களையும் நீக்குகின்றன. ஒளி வீசும் அந்தத் திருவடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பாயாக.

அவதாரிகை - "தான் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டி உபகரித்தான். அக்குணங்களும் தன்னைப்பற்றி நிறம் பெற வேண்டும்படியாயிருக்கிற திவ்யாத்ம ஸ்வரூபவைலக்ஷணயத்தைக் காட்டி உபகரித்தான். இப்பேற்றுக்கு என்பக்கல் சொல்லலாவதொன்றுமின்றிக்கேயிருக்க, நிர்ஹேதுகமாகத் தானே உபகாரகனானான்; ஸ்வஸ்வரூபாபந்நராயிருக்கிறவர்களுக்கும் அவ்வருகாயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டி உபகரித்தான்; தன்னுடைய திவ்ய விக்ரஹவைலக்ஷணயத்தைக் காட்டி உபகரித்தான்" என்று அவன் பண்ணின உபகாரங்களடையச் சொல்லி, "இப்படி உபகாரகனானவன் திருவடிகளிலே நித்யகைங்கர்யத்தைப் பண்ணி உஜ்ஜீவிக்க வாராய்" என்று தம் திருவுள்ளத்தோடே கூட்டுகிறார்.

விளக்கம் - எம்பெருமான் அனைத்துவிதமான கல்யாண குணங்களுக்கும் தான் இருப்பிடமாக உள்ளதைக் காண்பித்து அருள் புரிந்தான். அப்படிப்பட்ட குணங்களும் தன்னைப் போன்றே இருக்கின்றன என்பதை விளக்குகின்ற தன்னுடைய திவ்யமான ஸ்வரூபத்தின் மேன்மையைக் காண்பித்து அருளினான். இப்படிப்பட்ட பேற்றுக்கு என்னிடம் சொல்லக்கூடிய அளவிற்கு நல்ல செயல்கள் எதுவும் இல்லாதபோதும், எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமல் எனக்கு உதவி செய்பவனானான். பாவங்கள் அற்ற தன்மை முதலானவற்றை அடைந்துள்ள நித்யசூரிகளுக்கு உபாயமாக உள்ள தன்னுடைய இருப்பைக் காட்டி உதவினான். தன்னுடைய திவ்ய திருமேனியை அதன் மேன்மையுடன் காண்பித்து உதவினான். இப்படியாக அவன் செய்த உதவிகளை விவரமாகக் கூறி - இப்படிப்பட்ட நன்மை செய்பவனின் திருவடிகளில் என்றும் கைங்கர்யம் செய்து பிழைக்க வருவாயாக என்று தன் திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசித்தார்.

அவதாரிகை - "ஆறு கிண்ணகமெடுத்தால் நேர்நின்ற மரங்கள் பறியுண்டுபோய்க் கடலிலே புகும்; நீர்வஞ்சி தொடக்கமானவை வளைந்து பிழைக்கும். அது போலே பகவத் குணங்களினுடைய, எடுப்பிருந்தபடி கண்டோழுக்கு எதிரே நானென்று பிழைக்க விரகில்லை; அவன் திருவடிகளிலே தலை சாய்த்துப் பிழைக்க வாராய் நெஞ்சே!" என்கிறார். "உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழுப்பாராய் (நெஞ்சே)" என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆற்றில் வெள்ளம் வந்தால் வளைந்து கொடுக்காத மரங்கள் அடியுடன் எடுக்கப்பட்டு கடலை அடைந்து விடும், நீர் வஞ்சிக் கொடி முதலான தாவரங்கள் வளைந்து கொடுத்துப் பிழைத்து கொள்ளும். இது போன்று எம்பெருமானின் குணங்களைக் கண்ட நமக்கு "நான்" என்று அஹங்காரமாகக் கூறிப் பிழைக்க வழி இல்லை. ஆகவே அவன் திருவடிகளில் தலை சாய்த்து பிழைக்க வாராய் - என்கிறார்.

அவதாரிகை - அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணைர்தாஸ்ய முபாகத: என்னுமாபோலே இளையபெருமாளை "நீர் இவர்க்கென்னாவீர்" என்ன; "பெருமானும் ஒருபடி நினைத்திருப்பர்; நானும் ஒருபடி நினைத்திருப்பேன்" என்றார்; "அவர் நினைத்திருக்கும்படியென்? நீர் நினைத்திருக்கும்படியென்?" என்ன, "அவர்தம் பின்பிறந்தவன் என்றிருப்பர்; நான் அவர் குணங்களுக்குத் தோற்று அடியேனாயிருப்பேன்" என்றாரிறே; அப்படியே இவரும் "உயர்வற உயர்நலமுடையவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழுப்பாராய் நெஞ்சே" என்கிறார்.

விளக்கம் - லக்ஷ்மணனிடம், “நீ இராமனுக்கு என்ன உறவு?”, என்றனர். அதற்கு அவன், “என்னைப் பற்றி இராமன் ஒரு உறவுமுறையில் எண்ணலாம், நான் வேறு ஒரு உறவுமுறையில் எண்ணலாம்”, என்றான். இதற்கு, “நீ எப்படி நினைத்துள்ளாய்? அவர் எப்படி நினைத்துள்ளார்?”, என்றனர். இதற்கு இவன், “இராமன் என்னை தன் பின்னே பிறந்தவன் என்று எண்ணுவான், நான் அவனுடைய குணங்களுக்குத் தோற்று அவன் அடிமையாக உள்ளேன் என எண்ணுவேன்”, என்றான். இது போன்றே இவரும் “உயர்வற உயர்நலமுடையவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழப்பாராய் நெஞ்சே” என்கிறார்.

அவதாரிகை - இவர் தாம் முற்பட குணங்களிலே இழிவானென் என்னில்; தாமகப்பட்ட துறை அதுவாகையாலே, இவரை குணத்தை இட்டாயிற்று வணங்குவித்தது.

விளக்கம் - எம்பெருமானார் கத்யத்தில் - அகில ஹேய ப்ரத்யநீயக - என்று ஸ்வரூபத்தை முதலில் கூறியது போன்று கூறாமல், இங்கு முதலில் குணங்களைக் கூறுவது ஏன் - காரணம் இவர் சிக்கிக்கொண்டது அவனது குணங்களில் ஆகும். வில்லைக் கயிற்றைக் கொண்டு வணங்கச் செய்வது போன்று இவரைத் தனது குணங்களை வைத்து வணங்கச் செய்தான்.

வ்யாக்யானம் - (உயர்வற இத்யாதி) - பகவதாநந்தத்தைப் பேசுபுக்க வேதங்கள் மநுஷ்யாநந்தம் தொடங்கி ப்ரஹ்மாநந்தத்தளவும் சென்று பின்னையும் அவ்வருகே உத்ப்ரேக்ஷித்துக்கொண்டு சென்று, பின்னையும் பரிச்சேதிக்கமாட்டாதே யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே என்று மீண்டவனவிநே; இது ஆநந்தகுணமொன்றிலுமிநே; குணங்கள் எல்லாம் இப்படியேயிநே இருப்பது; இக்குணங்கள் எல்லாம் தமக்கு நிலமாய்ப் பேசுகிறாரிநே இவர்.

விளக்கம் - வேதங்கள் ஸர்வேச்வரனின் ஆனந்தத்தைக் குறித்துப் பேசத் தொடங்கின. அப்போது மனிதர்களின் ஆனந்தம் தொடங்கி, நான்முகனின் ஆனந்தம் வரை கூறிக் கொண்டே சென்றன. அதன் பிறகு அளவிட்டுக் கூற இயலாமல் தடுமாறி நின்றன. தைத்திரீய உபநிஷத் - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்று அவனது ஆனந்தத்தைப் பற்றிக் கூற இயலாமல், தொடங்கிய இடத்திற்கே வந்தன. இந்த நிலை ஆனந்தம் என்ற ஒரு குணத்தைக் கூறுவதற்கு மட்டுமே ஆனது. இவனது அனைத்துக் குணங்களும் இப்படியே உள்ளன. வேதங்களால் கூட எல்லை காண இயலாதபடி உள்ள இந்தக் குணங்கள் அனைத்தும், தனக்கு அறிய இயல்வதாகக் கூறுகிறாரே என்றால் - வேதங்களால் எல்லை காண முடியாதவற்றையும் அறியக்கூடிய வகையில் ஆழ்வாரின் ஞானம் இருந்தது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (உயர்வு) - வருத்தம். எல்லார்க்கும் உயர்த்தியுண்டாம்போது வருத்தமுண்டு; அப்படி வருந்தவேணுமோ? என்றால், உயர்வற உயராநிற்கும். இத்தைப் பற்றவிறே ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த சந்தை. பகவத் வ்யதிரித்த ஸமஸ்தவஸ்துகதமான ஸர்வப்ரகாரத்தாலுமுண்டான உச்சராயத்தை - உயர்வென்கிறது. (அற) - இன்றியிலேயொழிய. இத்தால் அத்யந்தா பாவத்தைச் சொல்லுகிறதன்று; பின்னை என்சொல்லுகிறதென்னில்; தன்னுடைய உச்சராயத்தையும் இவற்றையும் பார்த்தால் ஆதித்ய ஸந்நிதியில் நசஷத்ராதிகளைப் போலவும், மேரு சிகரத்திலே நின்றவனுக்குக் கீழுள்ள ஸர்ஷபாதிகள் இருக்குமா போலவும், உண்டாயிருக்கச்செய்தே இல்லை யென்னலாம்படி இருக்கை.

விளக்கம் - உயர்வு என்றால் வருத்தம் என்று பொருள். வருத்தத்திற்குக் காரணம் என்ன என்றால், மற்றவர்களுக்கு உயர்வு ஏற்படும்போது கடுமையான முயற்சி காரணமாக வருத்தம் கொள்வது இயல்பு. ஆனால் இப்படி வருத்தமே இல்லாமல் உயர்ந்து நிற்கின்ற ஸ்வபாவம் உடையவன் இவன். இதனைக் கருத்தில் கொண்டே ஆளவந்தார் - ஸ்வாபாவிக - என்று அருளிச்செய்தார். எம்பெருமானுடைய வேறுபட்ட அனைத்து விதமான வஸ்துக்களையும், அனைத்து வகையாலும் வணங்குகின்ற மேன்மையை உயர்வு என்றார். (அற) - இந்த மேன்மை இல்லாத, அதாவது மற்ற தெய்வங்களுக்கு மேன்மை இல்லை, உயர்வு இல்லை என்று கூறவில்லை. வேறு எதனைக் கூறுகிறார்? எம்பெருமானின் மேன்மையையும் மற்ற வஸ்துக்களின் மேன்மையையும் பார்த்தால், சூரியன் முன்பாக உள்ள நட்சத்திரம், மேரு மலையின் மேலே உள்ளவனுக்குக் கீழே இருக்கின்ற கடுகு ஆகியவை இருந்தும் இல்லை என்று கூறலாம்படியான நிலையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி அல்லாதவற்றை இல்லையென்னலாம்படி பண்ணினால், தனக்கோரெல்லை உண்டாயிருக்கும்மோவென்னில், (உயர்) - காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபவியாநின்றாலும் அவ்வருகாய்க் கொண்டு வாங்மநஸ்ஸுக்களால் பரிசேதிக்க வொண்ணாதபடி உயராநிற்கும். ஆனால் ஸர்வேஷடியாந்தா நிசயா: பதநாந்தாஸ் ஸமுச்சரயா: ஸம்யோகாவிப்ரயோகாந்தா: மரணாந்தஞ்ச ஜீவிதம் - என்கிறபடியே இருக்கிறதோவென்னில், அன்று, இயத்தாராஹித்யத்தைச் சொன்னபடி.

விளக்கம் - இப்படி மற்றவர்களின் உயர்வு எதுவும் இல்லை என்னும்படிச் செய்தால், இவனுக்கு ஓர் எல்லை இருக்குமோ? இல்லை, காலம் உள்ளவரை அனுபவித்தாலும் அதன் அப்பாற்பட்டு, வாக்காலும் மனதாலும் அளக்க இயலாதபடி உயர்ந்து நிற்கும். ஆனால் இராமாயணம் - ஸர்வேஷடியாந்தா நிசயா:

பதநாந்தாஸ் ஸமுச்ச்ரயா: ஸம்யோகாவிப்ரயோகாந்தா: மரணாந்தஞ்ச ஜீவிதம் - செல்வம் அழியும், உயர்வு இறங்கும், சேர்க்கை பிரியும், வாழ்வு சாகும் - என்று கூறியது போன்று இவனுடைய உயர்வும் தாழுமோ? அல்ல, இவ்வளவு என்று அளவிட்டுக் கூற இயலாதபடி இருக்கும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 39)

24. வெள்ளநீர் பரந்து பாயும் விரி பொழில் அரங்கம் தன்னுள்
கள்வனார் கிடந்த ஆறும் கமலநன் முகமும் கண்டும்
உள்ளமே வலியை போலும் ஒருவன் என்று உணரமாட்டாய்
கள்ளமே காதல் செய்து உன் கள்ளத்தே கழிக்கின்றாயே.

பொருள் - அதிகமான வெள்ளத்தைக் கொண்ட காவேரி நதியானது அனைத்து இடங்களிலும் பாயும்படியாக உள்ளதும், அதிகமான பரப்பளவு கொண்ட சோலைகள் எங்கும் உள்ளதும் ஆகிய திருவரங்கத்தில் உள்ள பெரியகோயிலில், காண்பவர்கள் உள்ளத்தை அபகரிக்கும் கள்வனான ஸ்ரீரங்கநாதன் சயனித்துள்ளான். எனது நெஞ்சமே! இப்படியாக அவன் கண்வளர்கின்ற அழகையும், தாமரை மலர் போன்ற அழகான திருமுகத்தையும் கண்ட பின்னரும் நீ இத்தனை கடினமாக உள்ளாயே! இந்த அழகிய மணவாளன், தனக்கு ஒப்புமையாக யாரும் கூறமுடியாதபடி உள்ளவன் என்பதை நீ அறியவில்லை போலும். இதனால்தான், இவனிடம் பொய்யான அன்பு கொண்டபடி நடத்து, உனது தாழ்ந்த செயல்களில் ஈடுபடுகிறாய் போலும்.

அவதாரிகை - “மனத்தினால் நினைக்கலாமே” என்றும், “பேசத்தானாவதுண்டோ” என்றும், “எங்ஙனம் மறந்து வாழ்கேன்” என்றும், இவர் மறக்கப் புக்கவாறே இவரை நினைப்பிக்கைக்காக இவர்பக்கல் தமக்குண்டான ப்ரேமத்தைக் காட்டக் கண்டு, “இவ்விஷயத்தில் நமக்குண்டான ப்ரேமம் அஸத்ஸமமாயிருந்ததீ” என்றும், இன்னமும் இவ்விஷயத்தினுடைய வைலக்ஷணயத்தை அநுஸந்தித்துத் தமக்குப் பிறந்த பக்தி விஷயாநுரூபமாகப் போராமையாலும், அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டனுக்குப் பிறந்த ப்ரேமம் பித்தோபஹதனுக்குப் பிறந்த தெளிவுபோலே விச்வஸிக்கவொண்ணாமையாலும் அநுதபித்து, திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, “உனக்கு இதரவிஷயத்தோபாதி இவ்விஷயத்திலும் க்ருத்ரிம ஸ்நேஹமாய் விட்டதாகாதோ”, என்று திருவுள்ளத்தை நிந்திக்கிறார்.

விளக்கம் - திருமாலை (21) - மனத்தினால் நினைக்கலாமே - என்றும், (22) - பேசத்தானாவதுண்டோ - என்றும், (23) - எங்ஙனம் மறந்து வாழ்கேன் - என்றும் கூறியபடி ஆழ்வார் பெரியபெருமாளை மறப்பதற்கான வழியைத் தேடியபடி நின்றார். இதனைக் கண்ட பெரியபெருமாள், ஆழ்வாரிடம் தான் கொண்டுள்ள அளவு கடந்த காதலை வெளிப்படுத்தினான். இதனைப் பார்த்த ஆழ்வார், “இவன் நம் மீது கொண்ட அன்பைக் காணும்போது, நான் இவன் மீது கொண்டதாகக் கூறிக் கொள்ளும் அன்பானது மிகவும் சிறியதே, அது இல்லாதது போன்று அல்லவோ உள்ளது”, என்று எண்ணினார். மேலும் இவனது மேன்மையைக் கண்ணுற்ற ஆழ்வார், தனக்குப் பிறந்த அன்பானது அவனது மேன்மைக்குச் சற்றும் எட்டாதது என்று அறிந்தார். மேலும் அசேதனமான இந்த உடலுடன் கூடிய தனக்கு அவன் மீது உண்டான ப்ரேமை என்பது, பைத்தியம் பிடித்தவனுக்கு ஏதோ ஒரு காலத்தில் பிறக்கின்ற தெளிந்த நிலை போன்று, நம்ப இயலாதது என்றும் உணர்ந்தார். ஆகவே அனுதாபம் காரணமாகத் தனது உள்ளத்திடம், “உள்ளமே! மற்ற விஷயங்களில் நீ எவ்விதம் உள்ளாயோ அது போன்று இவனைக் குறித்தும் நீ கள்ளத்தனமான ப்ரேமையே கொண்டாய் போலும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வெள்ளநீர் பரந்து பாயும்) - காவேரி ஸஹ்யமே தொடங்கிக் கோயிலை நோக்கி வருகிறதாகையாலே, தன் அபிநிவேசமெல்லாம் தோற்றும்படி பெருவெள்ளமாக நீரைக் கொண்டு வந்து சிலர்க்குக் குலை செய்து தகையவொண்ணாதபடி ஸர்வதோதிக்கமாகப் பாயாநிற்கும். அபிநிவேசம் முடியாமையாலே பாய்ந்து தலைக்கட்டாது. (விரிபொழிலரங்கம்) - நீர் பாய்ந்த பரப்படங்கலும் சோலையும் விரிந்து வாராநிற்கும்.

விளக்கம் - (வெள்ளநீர் பரந்து பாயும்) - காவேரியானது குடகு மலையில் உற்பத்தியாகும்போதே, திருவரங்கம் பெரியகோயிலை நோக்கி வருவதால், பெரியபெருமாளைத் தொடவேண்டும் என்னும் ஆர்வம் மேலிட ஓடி வருகிறாள். தனது ஆர்வம் அனைத்தையும் வெள்ளமாகக் கொண்டு, யாராலும் தடுத்து நிறுத்த இயலாதபடி, அனைத்து திசைகளும் பரந்து பாய்ந்து ஓடி வருகிறாள். இவள் பெரியபெருமாளின் மீது கொண்டுள்ள ஆசை முடிவில்லாமல் உள்ளதால், இவள் பாய்வது நிற்காது என்பதால் “பாயும்” என்றார். (விரிபொழில் அரங்கம்) - காவேரி பாய்ந்தபடி உள்ள அனைத்து இடங்களிலும் சோலைகள் விரிந்து காணப்படுகின்றன.

வ்யாக்யானம் - (அரங்கநதன்னுள் கள்வனார்) - பரமபதத்தில் அக்ருத்ரிமரான நித்யஸூரிகளோட்டைப் பரிமாற்றத்துக்குச் செவ்வை பரிகரமானாற்போலே, க்ருத்ரிம ஸம்ஸாரிகளை வசீகரிக்கைக்குச் செளர்யம் பரிகரமாகவாய்த்துக் கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. நீர் வாய்ப்பும் சோலை வாய்ப்பும் கண்டு சாய்ந்தான் என்கிற இது வ்யாஜ்யமாய், ஸம்ஸாரிகளுடைய வசீகரணத்திலே நினைவாய்த்து இருப்பது. நிலவரும் சென்று புக்கால் முற்பட செளர்யகந்தியாயாய்த்து திருமுகமிருப்பது. அதாவது: ஒரு உபாதியாலே தம்மை வந்து கிட்டினாருடைய ஆத்மவஸ்துவை அபஹரித்துச் சட்டைப் புரைக்குள்ளே இட்டுக் கொள்வரென்று தோற்றியிருக்கும். அதாகிறது: தமக்கு அந்தரங்கமாக்கிக் கொள்ளுகை. "இன்னமும் தான் ஆத்ம வஸ்துவைத் தன்னதாக அபிமாநித்துப் போந்தான், நாம் இவன் அபிமானித்த அததை மீட்போம்" என்று பார்த்துத் தம் அழகைக் காட்டி, ஜிதந்தே என்னப் பண்ணுமவனாய்த்து. அவனதான வஸ்துவை இவன் நெடுநாள்பட அபஹரித்துப்போந்தபடி. தன்னத்தைத் தானே கொள்ளுகை அபஹாரமாய்படியிறே சேதநனுடைய ஆத்மாபஹாரம் காழ்ப்பேறினபடி ஆத்ம ஸமர்ப்பணமும் ஆத்மாபஹாரமிறே என்னும்படியான இவ்வஸ்துவிறே இப்படி எளிவரவு பட்டது. ஆத்மஸமர்ப்பணமாகிறதுதான் மஹாபலி தாநம்போலே இருப்பதொன்றிறே.

விளக்கம் - (அரங்கம் தன்னுள்) - பரமபதத்தில் கள்ளத்தனம் இல்லாத நித்யஸூரிகளுடன் உள்ளபோது அவர்களுக்கு நேர்மையாகவே தன்னைக் காட்டிக் கொடுக்கிறான். ஆனால் கள்ளத்தனம் நிறைந்த இந்த உலகில் உள்ள ஸம்ஸாரிகளை ஈர்ப்பதற்குத் தான் கள்ளத்தனம் கொண்டால் மட்டுமே இயலும் என்று எண்ணியவனாக, கள்வனாகக் கண்வளர்கிறான். "இங்குள்ள நீர் வளத்தையும், சோலை அழகையும் கண்டு இங்கு பள்ளி கொண்டான்", என்று காண்பவர்கள் நினைக்கும்படியாகச் செய்துவிட்டு, இவர்களை வசப்படுத்தவே பள்ளி கொண்டான். பெரியபெருமாளின் அருகில் சென்று நோக்கினால், கள்ளத்தனம் உள்ளதைக் காணலாம்படி அவன் திருமுகம் இருக்கும். ஏதோ ஒரு காரணத்தால் தன்னிடம் வருபவர்களின் ஆத்மாவைத் திருடி, தனது சட்டைப்பைக்குள் வைத்துக் கொள்பவன் போன்றே இருப்பான். அதாவது, அவர்களைத் தனக்கு அந்தரங்கமாக ஆக்கிக்கொள்வான். "இத்தனை காலம் இவன் என்னுடைய ஆத்மாவைத் தனது என்றே எண்ணியுள்ளான். இதனை இவன் அறியாதபடி நாம் அபகரித்துக் கொள்வோம்", என்று சூழ்ச்சி செய்து தனது அழகைக் காட்டுகிறான். அப்போது - ஜிதந்தே - இந்த ஆத்மாவை வென்றவனே - என்று நாம் கூறும்போது, ஆத்மாவை அபகரிக்கிறான். பெரியபெருமாளுக்குச் சொந்தமான ஆத்மாவை அல்லவோ இந்தச் சேதனன் தன்னுடையது என்று அபகரித்து வைத்துள்ளான்? இப்படியாக சேதனன் எல்லையற்ற காலமாக அபகரித்து வைத்துள்ளதால், இந்த ஆத்மா சேதனனுக்குச் சொந்தமானது என்று நினைக்கலாம்படி ஆனது. அவனது ஆத்மாவை "ஆத்ம ஸமர்ப்பணம்" என்று கூறுவதும் அபகரிப்பது போன்றே ஆகும் என்னும்படியாக அல்லவோ உள்ளது?

இவனது உலகங்களை மீண்டும் இவனுக்கே தானம் அளித்த மஹாபலியின் செய்கை போன்று அல்லவோ “ஆத்ம ஸமர்ப்பணம்” என்பது உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - (கிடந்தவாறும்) - வசீகரணபரிகரந்தானும் சீலாதி குணங்களான ஆத்ம குணங்களும்ல்ல; அவயவசோபையான ரூபகுணங்களும்ல்ல; “கிடந்ததோர் கிடக்கை” என்னும் கிடையழகாய்த்து. (கமலநன்முகமும்) - விகாஸம், செவ்வி, குளிர்ந்தி, பரிமளம் என்றாற்போலே சொல்லுகிறவற்றைப் பற்றத் திருமுகத்துக்குத் தாமரை ஒரு போலியாகச் சொல்லுமித்தனை போக்கி, ஸர்வதா ஸத்ருசமல்லாமையாலே, (நன்முகம்) என்கிறார். சுத்தஸத்வமாய், ஜ்யோதிர்மயமான முகத்துக்கு ப்ராக்ருதவஸ்து ஸத்ருசமாகவற்றோ? ஆச்ரித விஷயத்தில் போதுசெய்கிற இம்முகத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமுண்டோ? ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே குளிர்ந்த முகம் இதொன்றுமே என்கிறார். (கண்டும் உள்ளமே வலியை போலும்) - கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகைக் கண்டு வைத்தும், நெஞ்சே! ஒரு விகாரம் பிறவாதே திண்ணிதாயிருந்தாயீ! கீழ்ப்பிறந்த விகாரமெல்லாம் விஷய வைலக்ஷணயத்தைப் பற்ற அஸத்ஸமமாயிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு.

விளக்கம் - (கிடந்தவாறும்) - என்னை வசப்படுத்தியது அவனது எளிமை முதலான ஆத்ம குணங்கள் அல்ல, அவனது அழகான அவயவங்கள் அல்ல, (23) - கிடந்ததோர் கிடக்கை - என்னும்படியாக உள்ள, அவனது அழகான சயனத் திருக்கோலம் அல்லவோ வசப்படுத்தியது. (கமல நன்முகம்) - இவனது திருமுகத்தின் மலர்ச்சி, அழகு, குளிர்ச்சி, நறுமணம் ஆகிய தன்மைகளைத் தாமரை கொண்டுள்ளதால் அதனை இவனது திருமுகத்துக்கு ஒப்பாகக் கூறலாம் அல்லாமல், அனைத்துவிதங்களிலும் அது ஒப்பாகாது. இதனால் நன்முகம் என்றார். சுத்தமான ஸத்வமயமாகவும், ஜ்யோதி ரூபமாகவும் உள்ள அழகிய மணவாளனின் திருமுகத்திற்கு, இந்த உலகில் உள்ள எந்த ஒரு பொருளாவது ஒப்பாகுமோ? சூரியனைக் கண்டால் மலரும் தாமரை மலரானது, தனக்கு விருப்பமானவர்களைக் கண்டால் மலர்கின்ற இவனது திருமுகத்திற்கு ஒப்பாக இயலுமோ? ஸம்ஸார உலகில் இவனது திருமுகம் மட்டுமே குளிர்ந்த முகம் என்கிறார். (கண்டும் உள்ளமே வலியை போலும்) - எனது நெஞ்சமே! அவன் கண்வளர்கின்ற அழகைக் கண்ட பின்னரும், உன்னில் எந்தவிதமான மாற்றமும் உண்டாகவில்லை என்றால், உனது வலிமையை எப்படிக் கூறுவது? இதுவரை தனக்கு உண்டான மாற்றங்கள் அனைத்து, பெரியபெருமானின் மேன்மையைக் காணும்போது, ஏதும் இல்லை என்றே இவருக்குத் தோன்றுகிறது.

வ்யாக்யானம் - இப்போது எனக்கு வந்த வன்மையென் என்ன, (ஒருவனென்றுணர மாட்டாய்) - அத்விதீயனென்று உணரமாட்டுகிறிலை. ஒருவனென்று உணரப்புக்கால் அவனை உள்ளபடி உணரவேணும். அப்படி உணர்ந்தால், அத்தலையில் ஆசிரித வாத்ஸல்யத்துக்கு ஸத்ருசமாகவும் விடாய் பிறக்கவேணும்; அது பிறவாமையாலே "வலியை" என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம் அவரது உள்ளம், "அப்படி எனக்கு உள்ள வன்மை என்று எது உள்ளது?", என்றது. இதற்கு ஆழ்வார் விடை கூறுகிறார். (ஒருவன் என்று உணர மாட்டாய்) - இவனைப் போன்று வேறு ஒருவன் இல்லை என்பதை உணராமல் உள்ளாய். இவ்விதம் இவன் ஒப்பற்றவன் என்று நீ உணர்ந்தால், அவனை உள்ளது உள்ளபடி அறிதல் வேண்டும். அதாவது, அவனுடைய மேன்மை மற்றும் அடியார்கள் மீது அவன் கொண்டுள்ள ப்ரேமை ஆகியவற்றைத் தெளிவாக அறிதல் வேண்டும். அதன் பின்னர் அவன் மீது அளவுகடந்த ஈடுபாடு உண்டாக வேண்டும். இவை உன்னிடம் தோன்றவில்லை என்பதால், "வலியை" என்றேன்.

வ்யாக்யானம் - அப்படியாகில், கீழ் "கண்ணினை களிக்குமாறே" என்றும், "பனியரும்புதிருமாலோ" என்றும், "உடலெனக்குருகுமாலோ" என்றும் சொல்லிப் போந்தவையெல்லாம் என்னாய்த்தென்னில்; (கள்ளமே காதல் செய்து) - உனக்கு ப்ராக்ருத விஷயத்தில் பண்ணிப்போந்த பூர்வ வாசனையாலே இங்கும் அநுவர்த்தித்துப் போந்தவித்தனையொழிய, இவ்விஷயத்துக்கு ஸத்ருசமாக ஸ்நேஹித்தாயல்லையே. விஷயாந்தரங்களில் பண்ணிப்போந்ததும் சபல பக்தியாகையாலே இங்கும் சபல பக்தியிறே பண்ணிற்று. (உன் கள்ளத்தே கழிக்கின்றாயே) - இந்த க்ரித்ரிம பக்தியானது பண்டே உன் பாழியிறே; இங்கும் அது தன்னையே முடிய நடத்தினாயித்தனை போக்கி இவ்விஷயத்துக்கு அநுரூபமன்றிறே உன்னுடைய ப்ரேமம் என்கிறார்.

விளக்கம் - அப்படி ஈடுபாடு உண்டாகவில்லையெனில், (17) - கண்ணினை களிக்குமாறே - என்றும், (18) - பனியரும்புதிருமாலோ - என்றும், (19) - உடலெனக்குருகுமாலோ - என்றும் ஏன் கூறவேண்டும் என்பதற்கான விடையை அருளிச் செய்கிறார். (கள்ளமே காதல் செய்து) - எனது நெஞ்சமே! நீ எல்லையற்ற காலம் இந்த உலக விஷயங்களில் கள்ளத்தனமாகவே ஈடுபட்டுள்ளாய். இது போன்றே பெரியபெருமானைக் குறித்தும் கள்ளத்தனமாகவே ஈடுபட்டாய். இவனது மேன்மையை அறிந்து, இவன் மீது உண்மையான ப்ரேமை கொள்ளவில்லை. மற்ற விஷயங்களில் உனக்கு உள்ள கள்ளக் காதல் போன்று அல்லவோ இவனிடமும் உள்ளது? (உன் கள்ளத்தே கழிக்கின்றாய்) - இத்தகைய

கள்ளத்தனம் என்பது உனக்கு எல்லையற்ற காலமாக, உனது சுபாவமாகவே அல்லவோ உள்ளது? இவன் விஷயத்திலும் நீ அதே போன்று அல்லவோ நடக்கிறாய்? மற்ற விஷயங்கள் போலவே இவனையும் நீ எண்ணினாய், ஆக இவனைக் குறித்த காதலுக்கு உனது காதல் ஏற்றது அல்லவே.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்